

*Í einari Kirkju, har gingið verður út frá,
at Jesus í núverandi løtu er aktivur, engasjeraður
og Livandi-heldur enn eitt søguligt fornminni at
verða virðismett, hildið í æru og lært um-har er frælsi!*

*Øll, ið hava Yeshua livandi innaní teimum,
og dagliga fungera samsvarandi hesum ímillum
tý Trúgvandi, hava eina ábyrgd at bera fram
teirra Gávur "til uppbyggingar av Likaminum."
ALLUR Jesus er útheltur út yvir Hansara Likam,
í ØLLUM Hansara Gávum.*

JESUS

Veruligur...ikki eitt fornminni
Ein sannroynd...ikki uppspinnan
Høvd...ikki hægstur uttan ávirkan

Sum alltið, um vit kunnu hjálpa tær uppá nakran máta, so set teg
endiliga í samband við kirkjuna her á:
P.O. Box 68309, Indianapolis, IN 46268 USA.

www.AllatHisFeet.com

2002 AllAtHisFeet@cs.com

Lógir um upphavsrátt, so ørar sum tær eru, tá ið vit tósa um
Guds orð, krevja okkum at siga fylgjandi: Hetta tilfarið er vart
við upphavsrátti, og má ikki verða siterað og/ella endurframleitt,
uttan við øllum samanhinginum (tað heila ritið), uttan við loyvi
frá rithøvundinum. Tað stendst tær tó frítt at endurframleiða
hetta í heilum líki. Og, sjálvandi, hendan útgávan má aldrin verða
”seld” fyri nakran prís (2 Korintbrævið 2:17, Matteus 10:8).

HANSARA INNBJÓÐAN

Guds innbjóðan til allan heimin, er at verða eitt Heim saman fyri Faðirin, Sonin og Heilaga Andan – at verða ein Brúður, ið hevur gjørt seg til reiðar til afturkomuna av hennara yndisliga Brúðgómi, Jesusi (Jóh. 5, Ef. 2-5, Opb. 9:7). Um tú hugsar um myndina í Skriftunum, um hvussu lívið, fyri og við Kristusi nær sítt hæddarpunkt – hvat er tað so? Tað er eitt trúlovisi – og ein brúdleypskvøldmáltíð! Gud roynir at vekja okkara áhuga og sigur, ”Eg havi hetta álitid á Mær Sjálvum, at um tú vilt verða hjá mær og hyggja at hvør Eg veruliga eri, so vilja tað ikki vera nakrir aðrir biðlar, ið kunnu samanlíknast. Tað er einki annað í øllum universinum, ið kann vinna títt hjarta sum Eg kann – tí eg skapti teg fyri Meg. Onnur ting hava órógvað teg, men um tú bara vilt geva tær stundir, og stíga upp, og verða við Mína lið, so vilt tú síggja, hvat lívið var meint at vera. Og vit vilja hava eitt brúdleyp!

”So, ger teg til reiðar, Brúður.”

Frá upphavi tíðarinnar, hefur hendan innbjóðanin fingið fólk at sækja Hann. Hetta er Hansara innbjóðilsli til okkum við. Hetta er, hvat alt snýr seg um. Hetta er ikki nøkur útvortis trúarlæra. Hetta er ein dragan og ein langtán eftir, hvat er innaní okkum. Hetta er, at vit hyggja at øllum tí sum Hann er, og siga, ”Eg kann ikki liva uttan Hann, ella tað, ið er Honum dýrabart og týðningarmikið! Eg vil ikki liva uttan hattar! Eg vildi aldrin droymt um at liva uttanfyri Hansara vilja fyri mítt lív, ella uttanfyri Hansara ætlanir. Eg ynski at fylgja Lambinum, hvar enn Hann so fer. Líkamikið hvat Hann so ynskir fyri mítt lív, so hefur Hann tað! Hann er Lívsins Breyð, hvar eg finni alla mína føði og mín fulnað. Hann er handan myndin av leiðaraskapi, góðsku, fyrigeving og miskunn, sum eg ikki kann liva fyri uttan – *sum eg aldrin ynski at liva fyri uttan!* Eg ynski at síggja Hann sterkan. Eg ynski at síggja Hann harðan. Eg ynski at síggja Hann miskunnsaman. Eg ynski at síggja, hvussu Hann elskar og hefur samkenslu við øðrum. Eg ynski at síggja Hann vísan, ið ikki finst orð fyri. OG, EG YNSKI AT VERÐA HJÁ HONUM! Eg ynski at hoyra hvørt orð, ið Hann hefur at siga. Eg ynski aldrin at verða meira, enn eitt fet vekk frá Honum, restina av mínum lívi. Eg kann ikki venda Honum bakið, vegna mín egna sjálvsøkna stoltleika ella mítt leti ella mínar særdu kenslur. Eg kann ikki venda Honum bakið. Freistingin er har, men tapið er ov stórt.

Jesus hefur allar hesar eginleikarnar. Hann er skynsamur og vitugur uppá 1000 ymiskar mátar, og vísur útum orð. Hetta er okkara Meistari. Hetta er Jesus. Hetta er ikki nakað ævintýr. Hetta er ikki nøkur søga harúti, um onkran gud, sum skapti jørðina og situr á einari stórari hvítari trónu. Hetta er um persónin Jesus og Faðir Hansara, sum valda yvir okkum. Um vit bara vilja hyggja, um vit vilja geva okkum tíð til at finna Hann, so er tað fullkomiliga eingin kjansur at standa Honum ímóti longur. Trupulleikin hefur verið manglandi fúsleiki at yvirgeva okkum í Hansara sera dugnaligu og kærleiksfullu hendur. Hansara trúfesti er ótrúligt. Men vit koma ikki altíð so nær, at vit síggja tað, tí vit gerast eitt sindur ov skundmikil, ov sjálvsøkin, ov líkasæl – og geva okkum bara ikki tíð, til at verða tikin á bóli í undran og ovfarni og verða vunnin yvir av Honum.

Faðir veit, at um vit vilja geva okkum stundir at verða hjá Honum í Syni Sínum, so vil Hann prógva Sítt lyndi til okkum á ein slíkan hátt, at Hann vil verða púrusta ómótstáðiligur. Eginleikarnir av Hansara sinnalagi eru undranarverdir. Tað er okkurt við at verða við Honum, sum vil sleingja teg út úr øllum hinum tingunum, ið tú ert plágaður og tyngdur niður við. Knappliga, so ert tú bergtikin av nøkrum, ið er uttanfyri tað, sum tú vanligu upplivur. Hatta er JESUS! Og Hann bjóðar okkum at koma at ganga saman við Honum. Hann vil bergtaka teg við øllum Sínum eginleikum av góðsku, náði og ævigari fyrigeving.

Tú vilt síggja Hansara bros og glæmuna í eygum Hansara. Tú vilt síggja hvussu vindurin blæsir ígjøgnum hár Hansara. Tú vilt síggja og hoyra og uppliva ting, ið vilja flyta teg til eina aðra verð, og tíðin vil ikki vera til har meira (Opb. 1:12-18). Tú vilt síggja Hansara leiðaraskap og styrki. Tú vilt síggja, hvussu Hann hefur eina loysn ímóti synd. Tú vilt síggja, at Hann hefur eina fokusering og eina klára sjón, um hvat lívið er ætlað at vera. Og tú vilt hoyra djúpdina í Hansara látri og føla varman av Hansara upplívandi fevning.

Kom og fylg Honum eftir. Hann vil vísa tær leiðaraskap. Hann vil vísa tær styrki. Hann vil vísa tær eitt óvikiligt lyndi og lívsvirði, ið vil grípa teg, og sum vil gera, at tú ynskir at fara við Honum, tí at tað er trygt og sikkurt, har sum Hann er. Hann vil vísa tær góðsku og ein beinraknan neyvleika, ið vil síggja beint inn í títt hjarta og lív. Um tú kemur til Hansara og leggur niður títt ússaliga lív, fult av tær sjálvum, so vil Hann vaska teg, og reinsa teg, og lata Sí Andu búgva innaní tær. Síðan vil Hann draga fram diamantarnar, rubinurnar og gimsteinarnar, sum eru har. Hann vil draga hasi tingini fram. Hann vil gera teg til eina drotning, Hann vil gera teg til ein kong.

Hann ynskir at byggja ein her av eftirfylgjarum, men hetta er ikki bara nøkur teoretisk, logisk, trúarlærusøk – Fylg mær, ella fert tú til Helviti.” Ja, hatta er sannheit, men hatta hefur einki at gera við, hvat Jesus kom at vísa teimum tólv. Heldur tú, at teir fylgdu Jesusi eftir yvir alt grannalagið, tí at Hann sveiggjaði fingurin at teimum, og bað teir fylgja Honum eftir, ella vildu teir fara til Helviti? Minnist tú nøkur skriftstøð hasum líknandi? Er hatta hvat Hann gjørði, tá

Hann fór og bað til Faðirinn alla náttina? Segði Hann: ”Faðir, vís mær, hvat Eg skal siga,” og síðan reisti Hann seg upp og segði: ”Tit tólv, komið við mér, ella fara tit til Helviti?” Nei. Teir *ynsktu* at verða hjá Honum, tí at teir sóu nakað viðvíkjandi Honum, sum barasta fingur teir at undrast. Teir sóu Hansara vísdóm, góðsku og tol. Teir sóu sterkan leiðaraskap og eina óvikandi natúr. Teir sóu ein, sum kundi mæta teimum tingunum í lívinum, ið lemja og ræðsluláa ein, men hóast alt hetta, standa fastur sum í berginum og smíla frá bert einum lítlum hjørni í Hansara munn, við dirvi í Hansara eygum. *Og teir ynsktu at verða líka sum Hann – teir ynsktu at verða hjá Honum!* Teir fóru ongan veg nakrastaðnis, tí at tað var ikki nakra aðra staðni teir ynsktu at verða, uttan við Hansara lið. (Matt. 4:19-22, Jóh. 6:68, Áps. 5:20, Áps. 3:19-20).

Hann nýttist ikki at hótta teir, og Hann hóttir okkum ikki heldur. Hann býður okkum at koma at síggja Hann fyri tann Hann er, og at síggja teir undranarverdu eginleikarnar og tí undranarverdu persónligheitina Hann hevur...so at vit ynskja at verða hjá Honum, í hesum lívinum og í tí komandi. Eg ynski at vera líka sum Hann, tá ið eg veri tilkomin. Hetta ynski eg ærligani.

Um ikki so langa tíð, so kemur Jesus aftur eftir Síni Brúður, ið hevur gjørt seg til reiðar. Og Faðirsins vilji fyri okkum er ikki at *vitja* eina brúður, men at *verða* ein Brúður...ikki at *fara* til eitt hús, men at *verða* eitt Hús. Um tú fert allan vegin aftur til Gamla Testamentið, so sært tú, at Hansara langtán altíð hevur verið eftir einum Húsi, ikki bara eftir frelstum fólkum, til at vera Hansara eigindómur. Honum leingist eftir einum heimi, einum staði, hvar Hann kann búgva á hesi gongustjørnuni, ið Hann skapti. Jesus segði okkum í Lukas 17, at Sítt Ríki er hvørki her ella har, men at tað er *innaní fólkum*, ið hava rúmkað um plássid í teirra hjarta, við at troka tingini í hesum heiminum út: holdsligar lystir, tráanir og ambitionir. Vit mugu verða tey, ið hava gjørt rúm fyri Jesusi í okkara hjørtum, sum Jesus lærði í Jóhannes 8. Hatta er natúran av Ekklesia, Hansara livandi Likami og Kirkju.

Undurfult sum tað er, so kom Jesus ikki bara at fyrigeva syndir, ella bara fyri at fáa okkum at hugsa um Hansara lærir. Jesus kom,

so at vit kundu uppliva tað sama lívið við Faðirinn, sum Hann upplivdi – ikki bara at liva her, doyggja, og síðan fara til Himmals. Sum Bíblían sigur: Hann kom her, so at vit kundu liva í ”kraftini av einum óforgongiligum lívi,” og uppliva tann sama felagsskapin og kærleikan og tað sama lívið við Faðirinn og brøður Hansara, sum Jesus gjørdi.

At blíva ”frelstur” er LANGT frá endin av Søguni. Sum við Jesusar Føðing, so er okkara Føðing EINANS Byrjanin av eini sera veldigari Sögu, Faðir ynskir at fortelja í okkum (Kol. 1:26-29, Gal. 4:19, Jóh. 7:38). Hansara longsul er, at Kristus verður myndaður í okkum, og at vit (Hansara Fólk, Hansara Brúður, Hansara Hús, Hansara Ekklesia) vilja verða tey, ið sýna tí fullu dýrdina av Jesusi av Nasaret á jørð í dag. Guds ynski er ikki bara fyri einstaklingar at endurspegla Jesus, men at vit, SAMAN, sameind, mugu blíva ein sonn umboðan og fyrmynd av Jesusi.

Og, húshaldið av hesum ”órannsakiligum ríkdómumum” hevur alt at gera við, hvussu vit liva okkara lív saman hvønn dag. Nógv av, hvat religiónin og kristindómurin hevur gjørt í nógv ár, er at læra okkum avbera góðar lærir *um* Jesus og Hansara Kirkju. Tíðin er nú komin, til at fara víðari, frá at læra lærir *um* kirkjuna, til at *verða* kirkjan (Ef. 3:10, Matt. 16:18).

Vit kunnu einans VERÐA Hansara kirkja og liva Hansara Lív, við tað, at vit elska hvønn annan og umbýta okkara lív við hvønn annan hvønn dag. Vit hjálpa hvørjum øðrum at kenna Jesus betur við at hjálpa hvørjum øðrum at beina synd av vegnum; at elska hvønn annan meira; og við at hava meiri umsorgan fyri tørvinum hjá øðrum enn okkara egna. Hesar eru lærur Jesusar. Á henda hátt livdi Hann Sítt lív fyri okkum, og nú hevur Hann kallað okkum at liva á henda hátt fyri hvønn annan. Hetta er, *hvussu* Brúðurin ”ger seg til reiðar” til afturkomuna av hennara Brúðgómi, Jesusi. Vit gerast meiri og meiri vøkur, sum vit læra at trúliga *elska hvønn annan meira*. Sum vit leggja niður okkara sjálvsøkni og stoltleika, ið skilir okkum frá hvørjum øðrum, og sum vit villigani opna okkara hjørtu at verða eyðmjúk yvir fyri hvørjum øðrum, tá streymar Guds Andi,

Guds Náði og Guds Kærleiki út yvir okkum...og vit gerast ein vøkur Brúður, KLÁR til afturkomuna av okkara Brúðgómi, Jesusi.

Hetta er ein Kirkja – at liva á henda hátt hvønn dag, ikki at *ganga til* Guds hús, men at *verða* staðið, har Gud býr. Tá vilja heim okkara, og tá vil arbeiðspláss okkara og Kirkja okkara alt gerast eitt. Tað eru ongar forðingar meira frá mínum hjarta til títt, og ongar forðingar meira, ímillum mítt hús og títt. Eg leggi frá mær sjálvsøkni, stoltleika, leti, og vantrúgv, og eg elski onnur, sum Jesus hevur elska meg. Tá øll gera hatta, frá tí minsta til tann størsta, tá oysir Jesus út Sína lekjandi olju, og vit eru ein Kirkja, ein yndislig Brúður. Jesus kom ikki fyri at gera okkum smartari. *Hann kom fyri at geva okkum Lív í yvirflóð – at uppliva Hansara Lív dagligani í hvørjum øðrum, ikki at siga lánt orð og syngja og biða glasmálaði religiøs orð. LÍV!*

JESUS:

Byggimeistari og Desainari

At byggja við góðum tilfari

Hvat er ein kirkja og ein kristin?

Bíblían lærir, at Gud býr ikki í húsum, ið eru bygd av mannahondum. Efesus 2 og mong onnur Bíbliuskriptstøð siga, at *vit* eru heimið ella bústaðurin hjá Gudi ígjøgnum Andan - Kirkjan. Tá ið tú gongur ella koyrir á vegnum, so kanst tú vanligu eyðmerkja ein religiøsan bygning, tí at hann hevur útsjónina av einum religiøsum bygningi. Men, síðan ein sonn Kirkja er samansett av fólki, og *er ikki ein bygningur*, hvussu sær hon tá *veruliga* út? Hvussu vildi tú kent munin ímillum eina sanna Kirkju og eina falska?

Í "kirkjuni," sum var í Gamla Testamenti, bleivst tú ein limur vegna hvørji tíni foreldur vóru (jødar). Um tú í grundini trúði tey røttu tingini, og tíni foreldur vóru limir í hesi kirkjuni, og tú "gekst í kirkju" regluligani og gavst tíggjund, so vart tú ein limur í "kirkjuni." *Í Nýggja Testament Kirkjuni hjá Jesusi, er hetta ikki satt – tú mást geva títt hjarta til Gud.* Profetii um Nýggja Testamenti segði, at Kirkjan, ið Gud byggir (Jer. 31, Hebr. 8, Hebr. 10) er tann sanna Kirkjan, og at *ALLIR limirnir vilja kenna tann Livandi Gud, frá hinum minsta til tann størsta teirra.* Kirkjan kann EINANS skiljast á henda hátt. Alt minni enn hetta, er møguliga væl meint og gottgerandi og religiøst (við nøkrum Frelstum fólki uppí), men tað er IKKI Kirkjan hjá Jesusi Kristi, ein staðbundin ljósastaki, um tað bara eru fólk, ið "ganga til" okkurt tíðarásett, ið er fastlagt á álmanakkanum, við ongum dagligum samanflættaðum saman-Lívi (1 Kor. 12).

Ein sonn Kirkja, samansett av livandi steinum, ið Jesus festir eyga við og elskar, má verða bygd við góðum tilfari. Um nakar bygningur er bygdur við tilfari við feili í, so veist tú, at hann vil falla. Um viðurin, ið heldur takinum uppi er rotin, so vil tað falla niður. Múrsteinar, ið eru linir, skeivt gjørdir, ella gjørdir við skeivum tilfari, kunnu ikki halda vektini og vilja falla niður. Á sama hátt, um vit royna at byggja Guds hús við tilfari við feili í, so vil tað somuleiðis falla. Um ein persónur ikki trúliga *kennir* Gud, so kunnu tey ikki verða ein limur av Jesusar Kirkju. Um Húsið, ið Gud evnar til við monnum og kvinnum, fer at verða ført fyri at standa, so má tað ikki hava ringar steinar í tí (1 Kor. 3-5).

Má Kirkjan, ella mugu einstaklingar hennara so verða fullkomnir? Sjúlvandi er tað ikki gjørligt (1 Jóh. 1). Men ifylgi Guds Orði, hvat ER kraft, er hetta: at 100% av limunum...”elska Ljósíð” og ”elska Sannleikan” og hava veruliga uppliva Gud Sjúlván, á ein hátt, sum ”hold og blóð ikki hevur opinberað.” JA, *hetta er kraft (Matt. 16:16-18, Jóh. 3:19-21, 1 Jóh. 1-3, Ez. 11:19 Ez. 36:26, Jer. 31:34)*. Hatta er, hvat Jesus segði, at Hann vildi byggja SÍNA Kirkju á, um tað skuldi vera HANSARA Kirkja. Alt annað vildi verið sum at bygt eitt hús við linum múrsteinum ella rotnum viði. Húsið, sum Jesus byggir, er tað besta húsið í verðini, og Jesus vil einans nýta satt og gott tilfar at byggja Sítt Hús við.

Enn einaferð, hetta meinast IKKI við, at hvør persónur er fullkomin. Men, hetta merkir, at hvør persónur ynskir at elska og verða Jesusi lýðin og vanvirðir og tveitir ikki frá sær hjálpina frá øðrum, ið ynskja at hjálpa teimum at elska og verða Jesusi lýðin; tey ynskja hesa hjálpina. Gott byggitilfar til Guds Hús, er tá ein persónur ”elskar Ljósíð,” ifylgi Jesusi Sjúlvum. Ringt byggitilfar, so sum rotin viður, er ein, sum ikki ynskir hasa hjálpina. Hesin persónurin sigur: ”Ikki døma meg. Passa teg sjúlván.” Í verjustøðu siga tey: ”Tak bjálkan út úr tínum egna eyga.” Hatta er ringt byggitilfar, sum Gud segði ikki kann góðtakast í Hansara Húsi. Jesus vil ikki byggja Sítt Hús uppá handa mátan. Hatta er rotin viður, og vil verða fullkomiliga oyddur burtur úr fólkinum (Áps. 3:23, Matt. 18, 1 Kor. 5). Í einari Sannari kirkju, um ein persónur ber seg at á henda hátt, er hann ikki vælkomin. Tað ger tað sama, hvussu nógvar pengar tey hava,

ella hvussu væl tey kenna sína Bíbliu. Tey kunnu enntá verða ein ”leiðari,” men um tey ikki reagera í mildleika til Jesusar lærir, so kunnu tey ikki verða ein partur av Jesusar Sonnu kirkju, sum er bygd í Andanum. Um tey gera móttøðu ímóti kærleika og inniligum áheitanum, vísdómi, hjálp og tolni, og vit so síðani loyva teimum at framhaldandi verða ímillum Guds Fólki, tá vildu vit eisini staðið Jesusi ímóti, við at lata sum luft viðvíkjandi Hansara boðum.

Um onkur er frelstur, so HAVA tey Heilaga Andan (Róm. 8:9, Gal. 3, Ef. 1). Og PRÓGVÍÐ, at tey hava Heilaga Andan í teimum, (líka mikið, hvussu nógvar ferðir tey fortelja tær ein sterkan ”vitnisburð” og siga ”Harri, Harri!” Matteus 7), er at tey elska at verða lýðin. Tey eru nýggir skapningar og elska nú Ljósíð og elska Sannleikan (2 Tess. 2:10), og ”eins og nýfødd børn,” so ”tráa” tey eftir at Guds Orð *verður gjørt virkið í teirra lívi (1 Pæturs bræv 2)*. Um ein persónur hevur Heilaga Andan, so vilja tey elska Ljósíð og elska Sannleikan...og tá vil teirra atburður byrja at broytast. Tey angra og harmast um, hvussu tey eru ímóti manni sínum ella konu síni, og tey broyta seg. Tey iðra seg eftir og angra, hvussu tey fara við teirra samstarvsfólki ella teirra børnum ella teirra grannum, og tey broyta seg. Tey venda sær vekk frá teirra gomlu syndum og óndu vanum, og tey broytast og gerast meiri búgvín.

Gávan av Heilaga Andanum er panturin, ið garanterar arv teirra. ”Hetta er dómurin,” sigur Jesus í Jóhannes 3. Hetta er, hvat skilir ósek frá sekum. Ikki at øll eru fullkomin, men tey, sum hava syndir teirra fyrigivnar, ØLL ”elska Ljósíð.” Tey hava gávu Andans, sum tey ikki høvdu áðrenn. Nú, innan úr djúpdini, eru teirra steinhjortu vordin mild hjortu av holdi. Innan úr djúpinum, so virkar Gud tað so, at tey halda boð og fyriskipanir Hansara. Innan úr djúpinum, hava tey umhugsni fyri og leggja í, hvat Jesusar orð sigur um teirra atferð. Seyðirnir kenna røddina hjá Hirðanum, tí at teir hava Anda Jesusar. Seyðirnir siga: ”Eg ynski at fylgja Jesusi eftir! Leið meg handa vegin.” Geitirnar siga: ”Lat meg verða í frið! Eg kann gera kraftargerðir! Eg kann geva pening til tey fátæku! Eg veit ting. Eg eri betri enn tú, og eg leggi einki í, hvat tú sigur.”

Ein Kristin, ein iðluttetur í tí Nýggja Sáttmálanum, elskar Sannleikan (2 Tess 2:10) og elskar Ljósíð (Jóh. 3:19-21), og er nú ein "luttakari í GUDDÓMLIGARI náttúru" (2 Pæt. 1:4, Róm. 6:1-14). Hatta er prógvíð uppá, at Andin livir í teimum, ella í nøkrum sum helst av okkum. Vit nýtast ikki bara at taka ein og hvønn uppá orðið, bara tí, at tey siga, "Harri! Harri!" ***EINANS ein persónur, sum hevur yvirgivið seg sjálvan og sítt lív til Jesus, og er harvið blivin Rørdur av Himlinum og blivin bústaðurin, har Skaparin av stjornubreytunum nú býr, er veruliga frelstur og ein "limur" í Hansara staðbundnu Kirkju.*** (Róm. 8:9-11, Luk. 9:57-62, Jóh. 1:12-13, 3:16-21, 1 Jóh. 3:8-10, 5:18-20).

Ein Sannur Ljósastaki, ein ekta Kirkja, er AVMARKAÐ TIL (og meinast við 100% av "limunum!") tey, sum hava haft ein opinbering av Soninum, "sum hold og blóð ikki hevur opinberað, men Faðirin í Himli Sjálvur opinberaði teimum." Tað snýr seg ikki um at verða nær hvørjum øðrum ella um vitan ella "hvat ið ein bindur seg til," ella hvussu tú vart uppvandur. Tað snýr seg um ein persónligan Samanstoyt við Gud Faðirin, í Persóninum av Syni Hansara, har deyðin elvir til Guds slag av Lívi, *Zoe* Lív, burtur úr ongum (Jóh. 3:5-8, Jóh. 12:24, Róm. 6:1-14, Gal. 6:14-17). Sjálvandi eru tað nøkur fá, ið tørva "serliga sømiligheit," og onnur, ið taka avgerð í teirra "einum ári aftrat" (Jóh. 13:8-9, Jóh. 15, 1 Jóh 2:19, Jud. 11-25).

Antin hava vit YVIRnáttúrligt Lív saman við Honum og hvørjum øðrum, ella er tað IKKI Bíbilskur Kristindómur, og IKKI ein røtt Kirkja. Uttan iva, so eru tað nøkur Frelst fólk, ið "ganga til" felagsskapir, ið ikki veruliga eru Kirkir, sjálvt um tey kalla seg sjálvan kirkir. Tað er ein onnur sök. Tað, ið vit heilt einfalt siga, er, at vit vilja ikki nema Hansara Trónu, (vit vilja einans nema okkara "*psuche*" heitu kenslusamu fólksir), um vit ikki liva saman í dagligum Saman-ZOE Lívi – har vit løtu fyrri løtu hava samband við Høvdið og hvønn annan! Eitt stílfast "møti," ið er "hildið til Hansara æru," ella, til at læra sannar upplýsingar um Hann, ella, til at kalla niður kenslur frá Himli við okkara tónleiki – søguliga, so hevur hetta broytt sera fá lív inn í myndina av Syni Hansara. Antin luttaka vit dagliga saman í Høvuðsinnihaldinum av Guddómligheitini, ella er tað ikki Ævig

Lív, ei heldur ein Ljósastaki og Kirkja, sum Gud ætlar, at tað skal verða. "Eitt lítið súrdeiggj súrgar ALT deiggj."

Vit mugu ikki bara verða pinkubørn, ið siga tey røttu tingini, men ikki liva líka sum Jesus. Og, Kirkjan er ikki ein samling av óektaðum kristnum, ið siga tey røttu tingini, men ikki hava Jesusar Anda búgvandi innaní teimum, sum ein Persón. Jesus er ein veldigur Byggimeistari. Hann vil ikki byggja við linum steinum ella rotnum viði. Hann ynskir at byggja eitt Dýrdarríkt Hús at liva í – eitt, ið er hóskandi til tann Kongin, ið Hann er. So byggjartilfarið í Guds Húsi, má vera av tí bestu góðskuni. Ein sonn Kirkja, ið er smíða av Gudi, ikki av menniskjahondum, er bygd við livandi steinum – sonnum Kristnum – í mótsetningi við deyðum steinum, múrsteinum ella hálmstrái. Jesus vil einans byggja við góðum byggjartilfari. Um vit hava gift okkum við Jesusi, í Sáttmála og Lyfti, vent vekk frá øllum øðrum kærleikum, eru Fødd tvær ferðir, hava mild hjørtu, elska Hansara lærir, trúliga ynskja at broyta tingini í okkara lívi, sum nýtast at broytast, og venda okkara andlit til Hansara í mótgangs- og trupulleikatíðum, og biða Hann og brøður og systrar okkara hjálpa okkum; tá eru vit yndisligir livandi steinar til Húsið, sum Jesus býr í. Vit kunnu verða, og vilja verða ein dýrdarmikil Brúður fyrri Jesus. Hetta er tann góði Gleðiboðskapurin um Ríkið Guds.

At byggja eftir Hansara máta og desaini *Dagligt lív saman*

Nú tá vit hava skilmarkað, hvat gott byggjartilfar til Guds Hús er... hugsa so um hetta: Sig, at vit taka allar teir góðu steinarnar, allan tann góða viðin, og alt tað góða hóskandi byggjartilfarið, ið Jesus velur til Sítt Hús og hirða alt hatta góða tilfarið í eina rúgvu. Gita hvat? Vit hava tó enn ikki eitt hús. Guds Hús krevur meira, enn sjálvt bara gott byggjartilfar (sonn kristin). Bara tí, at tú hevur alt tilfarið til eini hús ripa í eina rúgvu, so merkir tað ikki, at tú hevur eitt hús at sova í. Rúgvun vil ikki verja teg frá storminum, líka mikið hvussu gott tilfarið so er.

Fyri at verða eitt gott Hús hjá Jesusi at búgva í, so má Guds Hús verða bygt saman eftir Hansara hátti og desaini. Hansara Hús er bygt við fólki, Hansara livandi steinum, og Hann hefur ein máta, sum vit mugu byggja okkara lív saman uppá. Skriftin kallar Jesus Arkitektmeistarán. Vit áttu í øllum fyriliti og ansni, inniliga at lagt í Hansara Sniðmynstur, Hansara Grundtekning.

Gud hefur nógv yndislig fólk yvir alla jørðina. Tað, sum er hent sera ofta hesi seinastu 2000 árin, er, at hesi fólkini hava ynskt at broytt sítt lív og toknast Honum, men tey hava verið vónsvikin. Tey hava ikki verið før fyri at finna teirra fulla menningarmøguleika og veruliga tænt Honum væl. Alt teirra hjarta liggur í hesum, men tað miseydnast hjá teimum ferð eftir ferð. Grundin til, at tað svíkir hjá teimum, er, at vit oftani hava bygt uppá tann skeiva mátan. Vit hava ikki bygt eftir fyrimyndini, desaininum, ið Gud hefur givið okkum. Tá onkur roynir at gera okkurt, men roynir at gera tað fullkomiliga uppá tann skeiva mátan, tá spyrst sjáldan eitt gott úrslit burturúr, líka mikið, hvussu nógv tey so eru av einum heilum huga.

Jesúsar Hús er bygt eftir Hansara desaini, ikki okkara. Og Hansara desain er "hundrað fedrar, møður, brøður og systrar." Hansara desain er, at vit vildu "játta syndirnar hvør fyri øðrum" og verðið grødd. Hansara desain er, at vit vildu "borið byrðarnar hvør hjá øðrum og soleiðis uppfylt lóg Krists." Hansara desain er, at vit vildu verðið "eitt saman, eins og Hann og Faðirin eru eitt." Guds ynski er ikki, at fráskildir steinar koma saman sunnudag, at "verða til" eina talu ella til ein formligan halgisið, men Honum leingist eftir einari familju, ið er bygd saman hvønn dag, og vovin saman í øllum gerandisligum lívi, sum Familja.

Jesús hefur valt eitt sniðskap til Sítt Hús, ið hefur somu útsjónd í hvørjum landi, líkamikið hvat málið ella kultururin er. Sniðið er, at øll Guds fólk leggja teirra lív niður til at elska og tæna hvørjum øðrum, hvønn ein einasta dag sum ein Familja, saman. Tann sanna kirkja Jesusar, formað á Hansara hátt til at vera sterk, má vera ein Familja hvønn dag. Tey eta saman frá húsi til hús, tey tæna hvørjum øðrum og hjálpa hvørjum øðrum uppá mangar mátar hvønn dag. Tey tosa Guds orð til hvønn annan dagliga, fyri at hjálpa teimum at

blíva meiri lík Jesusi. Tá tey síggja synd, tá fara tey ein gongutúr og tosa um tað saman. Tey bíða ikki eftir "sunnudegnum," til at hoyra onkran halda eina prædiku um tað. Guds Ætlan (Ef. 3:10, 1 Pæt. 2) er, at vit øll dagliga eru prestar og sendiharrar Guds til hvønn annan og heimin, "sum vit reisa okkum upp, seta okkum niður, og ganga fram við vegnum."

Vit eru kallaði at verða prestar fyri Jesus. Vit eru øll kallaði at bera Guds orð og hjálpa hvørjum øðrum. Hetta merkir, at um tú sært næsta tín verða sjálvsøknan ella illan, ella um tú sært drekkarí, ella stoltleika, ið knúsar Jesusar hjarta, so vil hvør einstakur av okkum taka ábyrgd at hjálpa hvørjum øðrum at broytast. Hetta geldur fyri hvønn dag. Tað hefur einki at gera við sunnudagar. Tann sanna Kirkja Jesusar er smíða við Livandi Steinum, og skapið á Húsinum er ein hvønn dagslig Familja. Tað er ikki nakað, sum vit "ganga til," men tað er nakað, sum vit eru hvønn dag.

Sært tú, hvussu alt hetta hongur saman? EINANS VIÐ DAGLIGUM FORHOLDUM, kanst tú nakrantíð vita, um onkur elskar Ljosið og Sannleikan og er tess vegna eitt Guds barn. Nøkur fá møtir um vikuna, vil aldrin gera tað møguligt hjá nøkrum at vita, um onkur elskar Ljosið og einans er veikur, ella um tey hata Ljosið og tess vegna ikki eru Frelst enn. Guds ætlan er ein skattur í leirilótum. Guds ætlan er ein prestaskapur av trúgvandi fólki. Guds ætlan fyri Sítt fólk er at "áminna hvør annan hvønn dag." Ein fyrimunur, sum vit trúliga liva hetta út saman, er at øll Guds sonnu børn blíva meiri og meiri búgvín. Eitt annað úrslit av at ganga saman sum Gud meinti, at tað skuldi vera, er, at um onkur ikki elskar Ljosið, so eru tey avdúkaði sum ein hyklari. Um tey ikki vilja taka við rættleiðing, og um tey einki leggja í, hvat Jesus sigur um hesi tingini, um tey blíva ill og hástór, so eru tey avdúkaði sum følsk kristin. Tað gerst klárt, at tey nokk aldrin veruliga mugu hava givið teirra lív til Jesus, tí sannleikin er, at ein kann ikki hava Heilaga Andan og ikki elska Ljosið (Jóh. 3, 1 Jóh.1, 3).

Um vit vilja byggja á henda hátt – broyta okkara sjálvsøknu og latu lív, og sum familja, trúliga læra, hvussu vit kunnu elska hvønn annan hvønn ein einasta dag, taka ábyrgd at tæna og hjálpa hvørjum

øðrum við Guds orði – tá vil tað vera eitt Hús, sum Jesus kann liva í og kann elska. Tað vil vera eitt Hús við góðum desaini, ið vil verða lætt fyri Jesus og fyri okkum øll at liva og búgva í.

Jesus segði, at tá ið vit gera tað, ið Hansara orð sigur; at tá stormarnir koma, (og tað vilja teir), tá vil húsið standa. Tað vil standa, av tí, at tað er bygt á klettin, av at ”gera tað, ið Hansara orð sigur,” og ikki bara á at hugsa og syngja um Hansara orð. Um vit einans syngja um tað, biða viðvíkjandi tí, og tosa um tað, og ikki broyta okkara lívstíl fyri at verða Hansara orði lýðin viðvíkjandi hvørjum øðrum, so, tá stormarnir koma, líka mikið, hvussu vakurt húsið so sær út, so vil tað verða javna við jørðina og lagt í oyði. Hetta er, hvat Jesus lovaði í Matteus 7. So, ver vísur í, at tú byggir uppá Hansara máta og GER okkurt við Sannleikar Hansara. Ver teimum líðin, og tá vilja stormarnir ikki verða tær at skaða.

Á sama hátt, sum ein lítil fuglur ella ein lítil hara goymir seg undir einum steini tá stormarnir koma, so kanst tú leita tær skjól undir Jesusa vongi, um tú vilt byggja uppá tann mátan, ið Hann áleggur tær. Stormarnir vilja rista trøðini og flyta tungar lutir. Teir vilja buldra, og toran vil sláa niður. Men um tú vilt byggja uppá Jesusar máta og venda tínum andliti til Hansara tá teir koma, so vilt tú verða hildin tryggur í skjólinum av veingjum Hansara. Teir ógvusligu stormarnir vilja fara framvið, og sólin vil skína. Fuglarnir vilja byrja at syngja aftur, og lívið vil vera frískt og nýtt. Hetta vil vera eitt sera sera sterkt Hús við góðum Sniðskapi. Tá ið stormarnir koma og duna ímóti Húsinum, so vil tað standa, *tí at tað er einans úr góðum tilfari, og tí at desainið er gott.* Tað vil verða sera lítil skaði gjørdur hesum undurfulla Húsið, og vit vilja øll vera trygg. Á sama hátt, sum Faðir var sera nágreiniligur um, hvat tilfar og hvørja formgevan Nóa skuldi brúka til at byggja Ørkina við, so hevur Jesus eisini eina ætlan viðvíkjandi byggitalfari og formgevan til Sítt Hús. Og Hansara ætlan er ikki, í Nýggju Avtaluni, at ein heilagur maður heldur eina talu fyri einum ”vitjanargrunaðum” felagsskapi av sundurskiltum fólkum. Hansara ætlan er NÛ, ”hundrað møður, brøður og systrar,” – djúp, daglig, samanvovin, intim, ”frá tí minsta til tann størsta” forhold av Ljós-elskarum.

Hetta eru tey góðu gleðiboðini um Ríkið Jesusar. Hann segði: ”Faðir Mín hevur stórt ídni fyri, at húsið blívur bygt.” Faðirin tráar ómetaliga nógv eftir, at vit byggja Hansara Hús uppá Hansara máta. Í nógvum londum og býum, er tað so, at tað er sera sjáldsamt, at húsið er bygt eftir mátanum, ið Jesus ynskir tað bygt uppá. Næstan í hvørjari ”kirkju,” í nærum hvørjum landi, har eru tað fólk, ið koma saman við ritualum og traditiónum, og sum síðani fara hvør sín egna veg at liva teirra lív, júst so, sum tey sjálvi vilja. Kanska tey synda av fríum vilja, ella kanska tey royna at lata vera. Men tað er ikki eitt hús, tí tey eru ikki ein Familja, hvønn dag, saman.

Tað er einans, tá allir steinarnir eru samanknýttir, við líminum av praktiskum kærleika og eymleika, og bygt eftir Guds desaini, at tað blívur eitt stað, ið Hann kann kalla eitt heim. Sjálvt um tú ert ein rættliga góður livandi steinur og roynir at liva eitt heilagt lív, so ert tú framvegis bara ein einstakur steinur. Um tú leggur handa steinin á jørðina, so vil tað tó framvegis ikki vera eitt heim fyri Jesus. Hann ynskir ikki, at bara einstakir góðir steinar, skulu vera liggjandi úti á einum stykki. Vit mugu fáa okkum sjálvi, sjálvt tvinga okkum sjálvi, at verða samanknýtt saman við øðrum steinum. Hvønn dag, mugu vit krevja av okkum sjálvum, at vit verða knýtt saman við hinum steinum, dagligani ífylgi desaininum, ið Gud hevur fyri einum Húsi... sum vit ”reisa okkum upp, sum vit seta okkum niður, og sum vit ganga fram við vegnum” saman. Vaska klæðini saman, og fara til handils saman. Sum vit arbeiða úti á arbeiðsøkjum; gera múrsteinar, høgga brennivíð, ella matgera, lat okkum gera tað *saman*, so at vit vilja verða ein Familja, ístaðin fyri nógvir einstaklingar ella nógvir familjur. Tað er í hesum ”vanligu” tingunum í gerandislívinum, at vit binda okkara Trúgv, Vón og Kærleika saman. Hesar dagligu uppgávarnar, livdar út saman sum ein Familja, eru ”vindeyguni á sálini,” ið geva okkum høvi til, at trúliga vaska hvørjum øðrum í vatninum av Orðinum, ístaðin fyri religiønsleikin av at ”ganga til” religiøsar stílfastar halgisiðir og samankomingar av felagssangi og talur hjá heilagum monnum. Jesus byggir einki uttan Familju.

Jesus segði, at um vit veruliga eru lýðin Hansara vilja, so vilt tú hava hundrað pápar, mammur, brøður og systrar – ikki hundrað

grannar, men hundrað sera tættar familjulimir. Hetta er Guds vilji. Hesar eru lærur Jesu Krists – at Hann byggir Sítt hús við góðum tilfari. Ringt tilfar er ikki vælkomid, um tey ikki vilja broyta seg, tá tey hoyra Jesusar orð.

At byggja til at gerast sterk

Dirvi til at broyta

Eftir at hava verið kristin í tíggu ár, eru flest fólk í prestastýrdari, vitjanargrunndaði religiún ikki sera nógv sterkari, enn tey vóru eftir teirra fyrsta ár. Hetta er ikki gott. Um okkara eitt ára gomlu børn vuku til at vera tíggu, men framvegis ikki vóru nakað sterkari ella vísari, enn tá tey vóru eitt ára gomul, so vildi tað verið sera syrgiligt. Um tú hevði eitt tíggu ára gamalt barn í tínari familju, ið framvegis var líka veikt sum eitt 1 ára gamalt, og framvegis ikki kundi ganga ella tosa nógv betur enn eitt 1 ára gamalt – sum ein faðir og móður, so vildi tað volt tær nógva sorg, vildi tað ikki?

Hvussu heldur tú, at Faðir okkara í Himli fólur, tá øll Hansara Fólki áttu at verið sterk og vís og ”full av Heilaga Andanum og full av vísdómi,” og ”eftir tíðini áttu at verið lærarar nú,” og ”ikki longur at vera børn,” og at gera Guds arbeiði... men tó, so eru mong av okkum framvegis ikki sterkari enn 1 ára gomul? Hetta er satt runt verðina, og tað knúsar Guds hjarta. Vit kunnu ikki syngja nokk sangir ella ”prædika” nokk talir til at broyta hatta, tí vit hava ikki bygt uppá Guds máta í Guds Húsi.

Gud hevur desaina Sítt Hús til at verða bygt soleiðis, at synd kann verða afturkeypt og forkomin. Guds máti at ”hava kirkju uppá,” ger tað møguligt, at forhold kunnu verða grødd, og at synd og veikleiki kann beinast av vegnum. Hetta er Guds hjarta fyri Sítt fólk runt verðina. Vit ynskja at greiða tær frá, hvussu góð fólk kunnu røkka teirra menningarmøguleika *nú*. Vit kunnu geva móguleika fyri, at gávurnar í Kristi Likami kunnu verða bygdar saman til ein Guds bústað, fyltan við Guds dýrd. Gud hevur ein máta, sum Hann ynskir, at vit verða bygd uppá, so at vit kunnu síggja kraft syndarinnar blíva brotna í tí veruliga lívinum, og ikki longur verða trælir av øllum

okkara veikleikum. Guds ætlan er at byggja forhold, ikki at hava trupulleikar alla tíðina. Gud hevur ein undurfullan máta at byggja Sítt Hús uppá við yndisligum fólki. Higartil, so hevur religiúnin í heiminum vanligu bygt Guds Hús skeivt, við monnum sum bossum og heilagum monnum, og ”at ganga til” møtir, sum teirra definitiún av ”kirkjuni.” Vit hava ikki vita, hvussu byggjast skal, men nú mugu vit læra, hvussu vit eiga at byggja. Gud segði, at vit mugu verða ”sera varin, hvussu vit byggja.” Tað eru serstakir sannleikar, ið altíð hava verið í tínari Bíbliu, sum vilja broyta títt lív, og broyta mátan, hvussu Kirkjan ber seg fram, fyri at meiri stórliga uppheva Kong okkara, Jesus, og síggja Hansara Dreym uppfyltan!

Gud ynskir at byggja Sítt Hús, so at vit øll kunnu verða sterk saman. Hann ynskir at byggja Sítt Hús, so at helheims portur ikki kunnu sigra meira. Hann ynskir at byggja Sítt Hús, so at forhold kunnu verða grødd. Hann ynskir at byggja Sítt Hús, so at Hann kann verða fríður at grøða okkara likam, okkara sinnið, og okkara sálir. Hann ynskir at byggja Sítt Hús, so at vit kunnu verða sterk og vís, og so at Gleðiboðskapurin um Jesus kann fara út, sterkari enn nakrantíð áður.

Hevur tú dirvi at hoyra hesi tingini? Sum tú hoyrir hesi tingini, vilt tú so gera, sum Guds Orð sigur? Vilt tú broyta títt lív, líkamikið, hvat tað vil kosta tær? Um tú hevur dirvi at verða lýðin og at vága, so les endiliga víðari.

JESUS:

Leiðari og Høvd

Jesúsar leiðaraskapur

Í öllum Hansara Fólki

Falskur kristindómur hefur í nógv ár koyrt fólk niður. Hann hefur tikið nokkur fá fólk og skumpað tey upp og gjørt nokkur til "leiðarar;" rík, navngitin og valdsmikil, ímeðan hann hefur skumpað flest fólk niður. Í Ameríka, India, Póllandi, Rumenia, Brasil, og allastaðni runt verðina, har eru tað "hetju" kristin og "lág" kristin. Hetta er ógvuliga skeivt. Jesus segði við teir tólv ápostlarnar í Matteus 23, at "íkkí skuldi nakrar maður kallast vegleiðari, og kalla ongan mann faðir, kalla ongan mann leiðara, kalla ongan mann meistara, kalla ongan mann 'rabbi,' kalla ongan mann 'pastor,' kalla ongan mann 'æruverdan' (t.d. háttvirði/harra prestur) – tí at tit eru allir brøður, og ein er Faðir tykkara!" Tað eru ongar "hetjur" í Sonnum Kristindómi, uttan Jesus. Tað mugu ikki verða nakrir valdhavandi bossar, ið ráða yvir avgerðunum, pengunum og fólkinum – uttan Jesus, í og ígjøgnum Hansara Fólki saman, við Hansara Anda.

Bíblían sigur í Efesus 4, at tá Jesus fór til Himmals og sendi Sín Anda, tá tók Hann partar av Sær Sjúlvum og spreiddi teir út yvir

Kristi Likam, Kirkjuna. Jesus tók allar gávurnar, ið Hann hevði, (og Jesus hevði nógvar andaligar gávur, hevði Hann ikki?), og gav tær til Hansara fólk sum eina heild. Hann tók ikki allar gávurnar, ið Hann hevði, og handaði tær í varðveitslu til "pastorin" ella til ein "Gudsmann." Skriftin sigur, at Hann tók allar Sínar gávur og gav tær til alt Hansara likam. Bíblían sigur, at Andin er givin og handaður sum ein Gáva, soleiðis sum Andin vil, út yvir alla Kirkjuna. Um tú veruliga ert ein Kristin, um tú veruliga hevur uppgivið og avsagt tær rættin til sjálv tít lív fyri Jesus, tá gevur Heilagi Andin *tær* eina sera serstaka gávu.

Og tín gáva er ein partur av Jesusi. Tað eru nógvar ymiskar gávur nevndar í Bíbliuni. Til dómis, so gevur Heilagi Andin miskunn sum eina gávu. Miskunnargávan er ein partur av Jesusi, ið Hann gevur til summi fólk. Tað er ein yvirnatúrlig gáva. Vit eiga øll at hava miskunn, eiga vit ikki? Men tað er ein yvirnatúrlig miskunn, ið er ein gáva frá Heilaga Andanum. Og síðan alt vald hoyrir Jesusi til, og hvør gáva, ið hvør einstakur av okkum hevur, er ein partur av Jesusi, so undirgeva vit okkum gávanum, sum eru í hvørjum einstökum av okkum, tí at tað er Jesus, sum gav tær.

Á henda hátt, er leiðaraskapur í øllum Guds fólki. Bíblían kallar okkum eitt kongaríki av prestum. Bíblían sigur ikki eitt kongaríki við prestum, men eitt kongaríki av prestum. Tað er ikki bara ein serligur bólkur, eins og Levitaprestarnir í Gamla Testamenti. Í Nýggja Sáttmálanum, eru øll Guds fólk ætlaði at verða prestar til hvønn annan. Gud ætlan er ikki ein serstakur heilagur maður, ið kann halda prædikur. Bíblían sigur, at Jesus fór upp á hæddina og gav gávur Sínar til *øll* Hansara fólk. Hann gjørdi eitt *kongaríki* av prestum. Hann legði ein part av Sær Sjálvum í hvønn einstakan av Hansara fólki, ið trúliga hava vent um, ung sum gomul. Tí er tað, at vit hava brúk fyri gávanum hjá hvørjum øðrum. Okkum tørvar *allar* gávur Jesusar! Tað eru hundradtals av gávanum, tí at ALLUR Jesus varð heltur út yvir Hansara Familju. Hetta er grundin, at Jesus segði, at vit øll eiga at verða brøður ímillum brøður. Okkum tørvar ikki ein einstakan mann og eina einstaka gávu, til at standa frammanfyri okkum meira. Vit mugu ikki loyva hatta meira. Øll Hansara trúliga umvendu og Innaníbúsettu, ið liva í tilsíðisettum

dagligum Lívi við hvørjum øðrum, og týðiliga eisini við Honum (Hebr. 3:12-14) – eru ØLL Prestar!

Tað er ikki nakar serligur myndugleiki, sum er í eittans einum "Gudsmanni," og øll onnur sita bara og hyggja. Vegna mátan menn hava bygt kirkjuna yvir tey seinastu 1800+ árin, hava vit uppført okkum sum um, at tað bara er ein gáva – "pastora"-gávan. (Ella, kann vera, at øll onnur eru loyvd at hava "pengagevanargávuna"! Men pastorur/hirði er einans ein einstøk gáva! Um vit byggja skeivt, so tapa vit øll. Um ein einstakur maður er skumpaður fram í forgrundina at vera "pastorurin," og øll hini sita og lurta alla tíðina, tá kann eingin fáa lut í tínari gávu. Alt, ið tey fáa, er einans gávurnar hjá "pastorinum." Hatta er ov lítið og skroypiligt! Um vit ynskja at síggja Guds stórleika, og um vit ynskja at síggja øll okkara lív broytt, og lívi hjá børnum okkara broytt, so nýtist okkum ALLAN Jesus. Gávurnar, ið hvør einstakur av systrunum og brøðrunum hava, er ein partur av Jesusi. Sjálv tær børnini hava gávur, ið eru ein partur av Jesusi. Vit tørva allar hasar gávurnar í okkara lívi. Vit eru øll brøður. Guds hjarta er, at gávan, ið tú hevur, vildi verðið givin til mín, og gávan, ið eg havi, vildi verðið givin til tín. Vit mugu ikki vera nøgd við, at einans hava ein part av Jesusi. Amen?

Sært tú, hví vit søgdu, at tú mást hava dirvi? Ting mugu broytast! Tú kanst ikki halda áfram at gera, hvat tú hevur gjørt. Tú ert tann, ið mást velja at brúka tínar gávur meira, og bjóða øðrum vælkomnum at gera so við. Tú ert tann, ið mást velja at verða lýðin og at hava dirvi. Um tú heldur áfram at sita í tinum stóli ella á gólvinum alla tíðina, og ikki brúkar tínar gávur meira enn tú hevur gjørt, so vilja tínar gávur halda áfram at svinna burtur. "Annars krevst av húshaldarum, og teimum, sum ein gáva er litin til, at ein og hvør má roynast trúgvur."

Minnist tú, hvat hendi maninum, ið fjaldi talent sína í jørðini? Jesus segði: "Tú óndi og lati húskallur." Hatta er, hvat Jesus sigur við okkum, tá ið vit ikki gera tað, ið vit eiga at gera. Um eg ikki brúki mína gávu, ella um tú ikki brúkar tína gávu, so eru vit "ónd og lat."

Hvat um tú nú vart ein olympiskur rennari, og lá í eini song, og onkur tók eitt reip og bant það rundan um teg? Sjálfvandi um tú kanska ert ein meistarafrælsíróttamaður; um tú lást har bundin til seingina, so vildu tínir vøddar svunni burtur, og tú vildi at enda doyð. Allir tínir móguleikar vildu farið fyrri skeyti, av tí at tú ert blivin bundin til eina song í fleiri mánar ella ár. Sært tú, hvussu traditióinirnar hjá monnum stjala og ræna Guds Orð? Mátin, ið vit hava bygt uppá í yvir 1800 ár í Guds Húsi, hevur bundið flest av Guds fólki til seingina! Tey hava ikki verið før fyrri at reist seg og runnið og uppfyllt sína lagnu, av tí at menniskir hava bygt skeivt, og ikki fylgt Guds Orði. Um vit byggja ella forma kirkjuna á ein hátt, ið upphevdjar ein mann ella "tey í stýrinum," og køva gávurnar hjá øðrum, so eru vit brotsmenn í tí Himmalska Rættarsalinum, vegna skaðan og tapið, ið nógvilja líða, vegna "súrdeiggj í deigginum" og ónýttar Gávur!

Það er ikki vanliga, tí at fólk eru "ring," at vit hava bygt skeivt. Meginparturin stendst av, at vit vistu bara ikki, hvussu vit áttu at byggja Guds Hús eftir Guds Desaini. Í 1800 ár, hevur tann kristna verðin ørkymlað spurningarnir um, hvør er ein kristin... hvør er ein leiðari... hvussu hildið verður, at dagligt lív eigur at síggja út... og hvussu gingið verður út frá, hvussu møtir eiga at síggja út. Okkara Faðir ynskir nú at endurreisa og fáa hesi tingini í rætt lag aftur í tínum lívi. Á sama hátt, sum Guds Orð varð misrøkt á kongs Jósia døgum, og Sannleiki var funnin jarðaður í leivdunum av menniskjaríkjum og traditiónum, so eisini í dag, kunnu Guds Sannleikar – so leingi ignoreraðir, (men hava tó altíð verið í Bíbliuni) – seta menn fríðar. Gud vil broyta títt lív á ein undurfullan máta og broyta øll rundan um teg, sum ein fylgja av hesum. Hesir eru sera mektigir og dýrabarir sannleikar. Antin tað eru fá ella mong í tínum býi ella bygd, "einki forðar Harranum at geva sigur, hvussu nógvir ella fáir ið so eru!," sum Jónatan, Davidsa tætti vinur einferð segði. "Annars verður her kravt av húshaldarum, at ein og hvør má roynast trúgvur." Vit mugu hava dirvi at gera okkurt við Sannleika, ið vit áður hava ignorerað ella verið ólýðin ímóti. Og Hann vil Sjálvur verða Hirði tín, Borg tín, og Varðmaður tín fyrri aftan, sum tú hugdjarvur/hugdjørv livir fyrri Hann.

Jesúsar leiðaraskapur

Sámuel aftur ímóti Sauli

Sjálvandi, so eru tað Gávur og leiðaraskapur av mongum ymiskum slagi í Kristi Likami (Ef. 4; Róm. 12; 1 Kor. 12; 1 Tim. 3; Tit. 1). Efesus 4 ikki einans tosar um búnaskapin og djúptina av forholdum, ið eru gjørlig í Kristi Likami, men nevnir eisini amboðini, ið eru neyðug, fyrri at røkka hesum endamáli:

"Og tað er Hann, sum gav okkum summar til ápostlar, summar til profetar, summar til trúboðarar, summar til hirðar og lærarar, fyrri at gera hini heilagu fullbúgvinn, til at gera tænastruverk, til uppbyggingar av likami Krists, inntil vit øll vinna fram til einleikan í trúnni og í kunnleikanum um Son Guðs, til at vera fullvaksnir menn, til vakstrarmálið fyrri fylling Krists, fyrri at vit ikki longur skulu vera børn, sum kastast og rekast higar og hagar av hvørjum lærdóms vindi av falslótum manna, við svikum av ilskuráðum teirra, sum eru í villu; Nei, men at vit sannleikanum trúgv í kærleika, skulu í øllum lutum vaksa upp til Hansara, sum er høvdið, Kristus. Tí út frá Honum verður alt likamið samanbundið og samanknýtt við hvørjum líði, ið Hann gevur, og soleiðis veksur tað vøxt sín sum likam til uppbygging í kærleika, alt eftir teirri virkan, ið tilmáld er hvørjum parti fyrri seg." (Efesus 4:11-16).

Uttan hetta Begávaða leiðaraskapið (ápostlar, profetar, trúboðarar, hirðar og lærarar), so vilja vit áhaldandi "kastast og rekast higar og hagar," og vit vilja aldrin fullvegis uppliva sanna "samanbinding og samanknýting." Hatta er nú tó sera ólíkt tinginum, sum gongur fyrri seg í tí vanligu kirkjuverðini. Ein "almennur hetta ella hatta" er IKKI Guds Vegur. **Og JA, hetta er TÝDNINGARMIKIÐ!** Tittlar eru forbjóðaðir av Jesusi Sjálvum. Hetta, í sær sjálvum, er ein test av "reinleikanum" av Guds slagi av leiðaraskapi, aftur ímóti slagnum av leiðaraskapinum hjá monnum.

Í londum runt all verðina, hava vit gjørt eitt sera stórt mistak viðvíkjandi leiðaraskapi í Kirkjunni. Nógvastaðni, so er tað persónurin, ið granskar Bíbliuna á prestaskúla ella á bíbliuskúlum, ella ein góður handilsmaður ella talari, ið sleppur at vera leiðarin ella "pastorurin." Vit hava sæð í India, og í øðrum londum, at oftani, so er

tað persónurin við einari trakkisúkklu og sum eisini kann lesa, ið er kosin at vera leiðarin. Hetta er ikki Guds vegur! Guds leiðaraskapur er ikki grundaður á, hvør kann lesa, ella hvør veit mest, ella hvør kann røða best, ella hvør hevur tær bestu arbeiðsroyndirnar, ella hvør hevur ríkidømi ella útbúgving ella sjarmu ella góða útsjónd ella eina trakkisúkklu.

Lat meg greiða tær frá tveimum sera ólíkum slagi av leiðarum. Ein er ein leiðari frá hjartanum, frá einum núverandi forholdi við Gud. Ein annar er ein leiðari frá positiónum, sum kanska hevur eitt heiti og kanska er tann almenni "yvirmaðurin," tann valdandi bossurin. Jesus segði, at um ein er leiðari út frá eini positiónum, at *so skal ikki vera*. Leiðararnir í Kirkjuni eru teir, sum liva nærmast saman við Gudi Í DAG. Um ein bróður ella systur ikki liva nær Gudi í dag, so má viðkomandi ikki verða roknaður nógvi fyri ein leiðara. Um ein persónur í seinastu viku kanska ikki var so nær Gudi, men hevur vent um frá syndini í hansara lívi og nú er betur førur fyri at hoyra Gud, so er hann meiri ein leiðari hesa vikuna, enn hann var í seinastu viku. "At vera ein leiðari" kemur út frá einum forholdi við Gud og Guds fólki. Tað kemur ikki út frá einum embætisstarvi ella einum titli. Vit hava nógvar leiðarar í býinum, har sum eg búgvi, men vit hava ongar "ovastar." Ein, sum er leiðari hesa vikuna er kanska ikki ein leiðari í næstu viku. Jesus segði, at MÆR er givið alt vald í Himli og á jørð. Hetta er framvegis satt. So, so nógvi, sum vit kunnu hoyra Jesus, ið hevur alt vald, so er hetta, hvussu nógvi vald eitt menniskja hevur – einans so nógvi, sum tað kann hoyra Jesus. Hetta er alt. Hann segði, at "ALT vald í Himli og á jørð" hoyrir Jesusi til. Ein persónur, ið ikki kennur ella aktar Jesus, kann einans vera eitt "figurhøvd." Tað er kanska neyðugt at verða lýðin einum slíkum persóni, so langt sum samvitskan loyvir tær tað, um tey hava eina "positiónum," men tey eru einans ein "leiðari," einans so nógvi, sum tey kenna, elska og akta Høvdið, Jesus.

Tað er veruliga eitt dømi í Bíbliuni, um hesar báðar sera annarleiðis slag av leiðarum. Sámuel og Saul vóru báðir leiðarar hjá Guds fólki, Ísrael. Sámuel var ein Guds maður, ið hevði ávirkan í tjóðini, av tí, at hann kendi Gud. Sámuel hevði nógvar av eginleikum av einum kongi í Ísrael – men Sámuel var ikki ein kongur! Men

harafturímóti, so var Saul kallaður ein kongur. Ísrael ynskti at hava ein kong – tey vildu hava, at ein einstakur maður skuldi vera bossur. Tey vildu hava onkran í Sámuels stað, og tey vildu hava ein "kong," á sama hátt, sum tjóðirnar rundanum tey. Á summar mátar, so líkist leiðaraskapið kanska, men Sámuel hevði onga "valdspositiónum." Sámuel fungeraði frá Hansara sambandi við Gud, og Saul fungeraði frá hansara positiónum/starvsplikt. Sámuel hevði einki embætisstarv, ongan skrivara, og var ei heldur løntur. Hann var ikki í einari "starvspositiónum" sum kongur. Sámuel var bara ein Guds maður, ið var respekteraður líka so nógvi, sum ein kongur, men hann hevði einki embætisstarv ella nakra positiónum. Hann var ikki ein kongur. Hann var ikki ein "pastorur." Hann elskaði bara Gud við øllum sínum hjarta. Og av tí, at hann kundi hoyra Gud, so hevði hann ávirkan. *Hann hevði onga positiónum...hann hevði ávirkan*. Um ein maður trúliga kennur Gud, so vil hann hjálpa Guds fólki. Um hann er kallaður av Gudi, so vil hann fáast við at hjálpa fólki. Eg sigi tað uppáftur: Ein sannur Guds maður hevur onga positiónum...hann hevur ávirkan. Job, kapitlur 29, er ein lýsing av einum manni, ið var umhildin av Gudi og monnum og óttaður og hataður av sátni. Ein tílíkur maður nýtist ikki nakað embætisstarv, nakran titil ella nakra arbeiðsløn. Um tú ert eins og Jesus, so vilt tú ikki hava brúk fyri nakrari "makt."

Hvat viðvíkur elstum og kirkjutænarum, so vilt tú varnast í tí Bíbilsku Skrifffestingini at: 1) Kvalifikatiónumirnar eru sjálfvan møttar á okkara døgum og tíð (sí 1 Tim. 3 og Tit. 1), og sjálfvandi, aldrin skuldi ein maður verið roknaður fyri ein hirða/umsjónarmann/elsta, uttan at mæta Bíbliuálagdar kvalifikatiónumir. 2) Elstar vórðu ongantíð í Bíbliuni tilnevndir av eini samkomu ella við atkvøðu. 3) Elstar vórðu ongantíð tilnevndir í nakrari samkomu í byrjanarstøðunum av einum kirkju-Lívi saman, men einans eftir at menn høvdu prógvað, at teir longu fungeraðu sum hirðar og lærarar og sum ein faðir (1 Jóh. 2:13) ímillum Guds Familju. Paulus fór frá einum nýggjum bólki av Trúgvandi og lat tey vera uttan elstar, og kom so aftur og tilskilaði tey, sum longu *vórðu* hirðar, út frá kærleika, gávu og búnaskapi. Tað vóru eingir "elstar" í Jerusalem í móguliga tíggju ár, eftir at kirkjan byrjaði har. Í Skrifftini, so eru elstar/hirðar/

umsjónarmenn og tænarar/kirkjutænarar ekki eitt "kirkjustovnsligt starv," sum tað ofta verður handfarið í dag.

Sum eitt dømi; um eg eri ein træsmiður, so smíði eg lutir burtur úr træi. Eg geri ein stól, eitt borð, ella eina hurð burtur úr træi, um eg eri ein træsmiður. Um eg eri ein múrari, so geri eg lutir burtur úr múrsteinum. Eitthvørt, ið eg havi gjørt burtur úr múrsteinum, ber prógv um, at eg eri ein múrari. Havi eg gjørt okkurt úr træi, so ber tað prógv um, at eg eri ein træsmiður. Sært tú, hetta orðið í Bíbliuni: "pastor," (ið veruliga er ein vánalig umseting), sipar til eina *hirða*-gávu, ið fungerar dagliga ímillum Guds fólk, lið um lið við aðrar gávur – ekki til ein boss ella eitt "røðarahøvd" á einum mæti. Hvat er prógvið uppá, at eg eri ein pastorur/hirði? Prógvið er, at eg elski Guds fólk! Eg hjálpi teimum dag og nátt. Mær tørvar ikki eitt embætisstarv fyri at gera hetta. Mær nýtist ikki ein titul. Mær nýtist ikki at vera ein bossur. Eg elski bara fólk við gávu, sum eg havi, og eg hjálpi teimum. Prógvið uppá, at eg eri ein træsmiður, er stólurin, ið eg havi gjørt. Prógvið uppá, at eg eri ein pastorur/hirði, er at eg fœði Guds fólk hvønn dag, og at tey eru nærri Jesusi vegna meg. Um eg síggi, at eitt av Guds fólki er svangt, so knúsar tað mítt hjarta. Um eg síggi, at eitt av Guds fólki er í neyð ella í vanda, so vil hirðahjartaðið innaní mær renna eftir teimum til at verja tey. Hatta er prógvið uppá, at eg eri salvaður av Gudi til at vera ein pastorur. Mær nýtist ikki eitt navnaspjaldur. Mær tørvar ikki eitt loyvisbræv á einum vegg og eitt próvbræv frá einum bíbliuskúla. Mær tørvar eitt hjarta, ið vil elska og, ið ynskir gera Guds arbeiði, og vegna hetta, so vil eg eisini bera yvirnatúrligan ávøkst á hvørjum øki, sum Hann móguliga hevur givið mær gávur í.

So, tú ert ein træsmiður? So smíða stólar. Hevur tú hirðagávuna? So elska fólk – fœð tey, verj tey, og hjalp teimum. Hetta er satt fyri *eina og hvørja* gávu! Prógvið av eini og hvørjari gávu, liggur í *fruktini*, ið hon ber.

Tað mótsatta at øllum hesum er sjálvandi eisini satt. Er tað ikki ein undranarverd sannroynd, at heidningarnir í náttúruvísindini, læknafrøðini og ídnaðinum veruliga krevja, at tey við meiningum, atfinningum og sjálvkunngjörðum "serkunnleika," hava okkurt at

vísa á, onkra frukt í teirra egna lívi at sýna fram, at tey hava ein rætt til at hava fyrilestur sum frá pávastóli, átala og fordøma onnur. Tað er at undrast á, at í tí religiøsu verðini, har er tað nógv minni rættleiki enn sjálv, hvat ið heidningarnir sýna. Men í religiónini, har eru fólk ofta nógv meiri blind og hava tikið eina støðu frammanundan. Atfinningar, serkønar útsagnir, fordømingar, og sjálv oyðileggjan av forholdum og baktalan, floymir lættliga frá teimum við øtiligari frukt í teirra lívi, familjum, og samkomum. Fullkomiliga undranarvert, men satt, um tú ansin og ærliga eygleiðir religiónina hjá monnum. Ein persónur, ið ger slík ting, sum at lúgva ella baktala, ella sum uppraðkar sum ein serfrøðingur í verkfrøði, ella læknafrøði, ella í handilsskapi, kann í veruleikanum verða settur í fongsul. Men, í religiónini, har kunnu tey lættliga samla eina áskoðarafjøld ímillum tey óttafullu ella góðtrúgnu, ella tey, ið kunnu verða tvingaði, pressaði, ella smikraði í undirgevan til tí ófruktbaru maskinuna og "ekspertarnar." Óhugnaligt, men satt. Hetta hendur alla tíðina, tí, at hetta er, hvussu ófullkomin ríkir varðveita teirra fólkamongd. Ótti og smikran, slatur, illgiting, baktalan, ella kensluborin tvingslan. Ikki undur í, at tað ikki gekst Jesusi so væl í tí vanligu viðurkendu religiøsu verðini á Hansara døgum. Men, vit kunnu læra frá Honum og heilhugaðið taka ímóti Skriftini, og leita eftir Fruktini, ikki gramli við loyndum sjálvætlanum og duldem beinagrindum, fíggarætlanum, og egið, ið ein roynir at verja.

Ná men, tú fangar so hugmyndina. :)

Jesúsar leiðaraskapur

Í mótum

Eitt annað, sum vit mugu hava dirvi til at broyta, er at hava mótir soleiðis sum Bíblían lýsir tað í 1 Korintbrævinum 14: "Tá ið tit koma saman, brøður, og øll Kirkjan er saman, latið alt vera gjørt til uppbyggingar av Likaminum. Hvør einstakur tykkara hevur eina læru, ein sálm, eina opinbering." Tá vit liva uppá handa mátan, tá fellur sjálv tann vantrúgvandi fram á andlit sítt og rópar, "Gud er tykkara millum!"

Tað er eingin bossur uttan Jesus! "Kalla ongan mann leiðara, meistara, lærara, ella pastor. Tit eru allir brøður." Tit hava øll Jesus, og Hann er javnlíkur í hvørjum einstökum av okkum. Vist vil tað vera munur á búnaskapi, og summar gávur eru meira "opinberar," ímeðan aðrar gávur eru meira kvirrar ella minni opinlýstar í almennum tilburðum. Men, allar eru til taks og hava høvi. Til tíðir, so tørvar okkum Jesusar miskunnsemi, og til tíðir, so tørvar okkum læru Jesusar. Til tíðir tørvar okkum sangir Jesusar, og til tíðir, so tørvar okkum hjálp Jesusar til at loysa trupulleikar. Men líkastilla er hetta alt Jesus. Góða/góði les 1 Korintbrævið 14:26-40. Tað er eingin ið leiðir, uttan Jesus Sjálvur.

Vit samlast eftir at hava "umhugsað, hvussu vit kunnu fáa hvør annan at brenna í kærleika og góðum verkum" (Hebr. 10:24-26). Vit mugu hugsa um og biða viðvíkjandi, hvussu vit kunnu hjálpa hvørjum øðrum, tá ið vit koma saman, og hvør einstakur av okkum tekur ábyrgd at vera ein berari av Guds Orði og Kærleika Guds. Eingin "serstakur persónur" er "automatiskt" væntaður at gera nakað sum helst – uttan at lurta og at reagera til Gud, líka sum øll onnur.

Um onkur ber fram eina læru frá Jesusi og onnur koma við einum læruleiðbeiningarorði ella sangi ella einari opinbering; um hesin bróðirin ella hendan systirin deilur okkurt, ið Jesus vísti teimum og opinbering kemur til ein annan persón, "tá tagni hin fyrri" – um vit gera eftir Guds boðum, heldur enn eftir traditiónum hjá monnum. Bíblían hevur altíð sagt, "Men fær ein annar, sum har situr, opinbering, SKAL HIN FYRRI TIGA!" Hatta er, hvat 1 Korintbrævið 14 sigur. Hetta er ikki væl umtókt av teimum, sum "elska at vera fyrst" og elska at hava leiðsluna og vera mett sum tey "mest andaligu" og at taka pengarnar hjá teimum heilagu. Vit hava arvað eina tunga byrðu av traditiónum frá teimum rómversku katolikkunum og frá okkara "protestantisku" og "trúarflokkarinnar" heidnu forfedrum. "Presturin" ella "pastorurin" ella høvuðsmaðurin fyri halgisiðunum ella fyrisitarin eru har frammi, og tosa til tað "minna" leikfólkið – øll tey fátæku fólkin, alla áskoðarafjöldina – ið bara sita og lurta. Hetta er, eftir øllum at døma, mannagongdin og "læran," sum Jesus segði, at Hann hataði

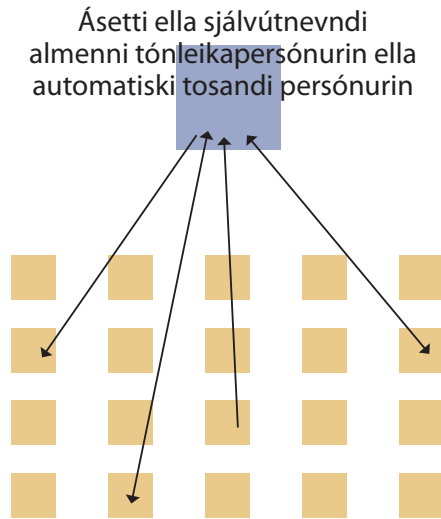
– tann hjá "Nikolaitanna," (ið umsett merkir, tey sum "vinna sigur á Hansara Fólki"). Men GUD hevur sagt, at alt hatta má broytast, fyri Hansara skyld og okkara.

Frá einum praktiskum sjónarmiði, ynski eg at leggja fram fyri teg, at um vit veruliga ynskja at virða gávarnar, ið eru í hvørjum einstökum av okkum, og draga fram gávarnar, ið eru í øllum Guds Fólki, so nýtist okkum at broyta nógv ting. So tápuligt, sum tað ljóðar, so er kanska eitt av hesum tingunum, hvussu vit sita, tá ið vit eru samlaðið saman. Tá ið Jesus var her, hevði Hann ein ring av fólki rundan um Hann. "Tey, ið sótu runt íkring Hann – hesi eru móðir Mín, brøður Míni og systrar Míni" (Markus 3). Tey sótu í einum rundingi rundan um Hann! Er hatta ikki tað mest natúrliga tingið at gera, tá ið vit eru samlaðið at hoyra HANN, og ikki ein beran mann, við avmarkaðum gávum? Hetta ljóðar kanska sera einfalt fyri teg, og hetta ljóðar kanska sjálvt ikki sum um, at tað er so sera umráðandi, men eg kann vissa tær í, at tað er. Eg havi hoyrt, at orðini fyri "prædikustól" og "hold," eru úttalaði uppá sama máta á fronskum.

Tá ið vit øll sita við andlitinum vendum ímóti forgrundini fremst fyri framman, so er tað bara ein maður, ið man varnast. Vit eru ikki javnlíkar ímillum javnlíkar meira. Eg havi minni at siga enn tann, ið hevur tikið trónuna framman fyri mær sum mín meistari, ella dirigentur ella hentleikamaður, ella ferðslupolitistur ella eksperturin av "undirvísingartímanum" ella "møtinum." Tá vit seta stólarnar í rekkir, ístaðin fyri í ein runding sitandi rundan um Jesus, so er tað sum at seta ein mann í ljósmálan. Øll onnur eru bert áskoðarar og ein berur maður, er hvat ið dregur. Hetta er sera skeivt, tí at tað eru nógv gávur okkara millum, og tær eru allar partar av Jesusi. Um vit seta øll hyggjandi frameftir ímóti forgrundini fremst fyri framman, so upplyfta vit einans eina einstaka gávu. Hvussu stoltur má ein maður ikki blíva, til at altíð loyva sær sjálvum "høvussætið" ella ljósmálan.

Í hesari fyrimyndini, ið er víst niðanfyrri, ið er eyðkent fyri religiøs modellir í stovnum og "húskirkjum," har eru tað nakrir berir menn, ið alment "sita við valdinum," ígjøgnum hvørjar, alt má fara ígjøgnum.

Hann alment byrjar, alment endar, alment lærir ella "tillutar" læruna ella "lovsangin." Hann tekur avgerðirnar, svarar spurningunum, og stýrir "rákinum." Hetta er óbíbilskt (1 Kor. 14:26) og nógv minni enn Fruktbart. Súrdeiggj í deigginum, køvdar Gávur, og Jesusar mista yvirvald er næstan garanterað í hesum modellinum. Eisini, ein slíkur "framferðarháttur" er aldrin funnin í Bíbliuni. Hetta átti at verið rættiliga sannførandi.

Tann næstan veraldarvíða (fyri **allar** "heimsins" religiúnir, "mentanarligur kristindómur" íroknaður) prestastætt/leikfólka kastaskipanin og frammanundanplanlagda sínámillumsamspæls-"framsýningin" er ikki í Bíbliuni, ei heldur í Guds Hjarta og Huga. Jesus tosaði opinlýst klárliga og kraftiga, og nýtti sjálv skemdarorð, ímóti eini skipan fyltari við traditiónum og leigusveinum og teimum, sum hevja seg upp yvir Guds Fólki. Sjálvt teir "tólv ápostlar Lambsins" skuldu einans vera "brøður ímillum brøður" "mitt ímillum" tey Heilagu, ikki "yvir" teimum, ifylgi Jesusi Sjálvum. Gud ynskir Sámuela leiðaraskap, mitt í Lívini, uttan tittul ella positió, men einans kærleika og gávu, sum tørvur er á tí. Annars, so "vraka vit Gud," við at loyva og ynskja eitt Saul-slag av "leiðaraskap"-modell, ifylgi Guds kunngering til Sámuel, og til Hansara Fólki. Sjálvandi, hetta er alt eitt radikalt kall, samanborið við traditiórnar hjá monnum, ið tey flestu hava verið heiladálkað

av alt teirra lív. Men, inntil vit av nýggjum meta um, hvat virði er í okkara atferð ifylgi Skriftunum, so kunnu vit einans bert framhaldandi fáa sera flógv, súrdeiggjfytt úrslit, sum tann nútíðar mentanarreligióin altíð fær.

Her er høvuðsinnihaldið av einum spurningi, sum vit mugu umhugsa av nýggjum: eru okkara tíðir saman "um" Jesus ella "FRÁ" Jesusi? Lýdni og eyðmýking og frælsi fyri ØLL tey Heilagu ger allan munin! "*Frá Honum og ígjøgnum Hann og til Hansara eru ALLIR LUTIR!*"

Tað menniskjagjørda modeli av "vitjanar" og "heilaga manns" kristindómi garanterar ómetaliga stórt tap. Jesus fær IKKI SÍN Veg í tær, ella ígjøgnum teg, ella til tín, sum HANN ynskir, tá ið menn stýra - við teirra "skaparevni" og maktleikum. Tað óttagrundaða, ella tann sjálvupplyftandi vegurin er fíggjarliga hentur og egoupphevjandi fyri prestakastuna. Ikki undur í, at tað er so nógv ágrýtni og navnkallan, tá ið hesi tingini eru presenteraði til nógv av teimum. "Hann er Steinurin, ið vrakaður varð av tykkum, SUM BYGDU, men sum er vorðin Hornsteinurin." Teir "sum byggja," eru teir við onkrum at missa. Ella í hvussu er, so HALDA tey, at tey hava okkurt at missa, av tí, at tey ikki til fulnar hava litið á Jesus ella Hansara Fólki.

Tó, so er tað fullkomiliga vist, at Jesus forbjóðar (Matt. 23, o.s.fr.) slíkar menniskjagjörðar pyramidubyggihættir og ALLAR teir religiøsu tittlarnar, ið eru so vanligir í dag. Hetta er vanærligt og ein stórur missur, av tí, at Hansara Gávur fara fyri skeyti, og Hansara Rødd er ikki hoyrd. Og hetta er satt, sjálvt um "talan" var "góð" ella bíbilsk, ella "tónleikurin" var "inspirerandi." Vit vilja spara tær "hagtølini" av tí ringu "fruktini" í samband við nútímans kristindóm, hóast tær "góðu talurnar" og "inspirerandi tónleikin." Tann vitjanargrunndaða, prestastýrda religióin er ikki frá Honum, sjálvt um tað er "fyri" Hann. Tað ger allan munin, antin "helheims portur valda" ella um SIGUR er vunnin á teimum við Hansara dagliga Lívi (1 Kor. 12, Áps. 2:42-47, Hebr. 3:12-14). Hann ynskir at vera HØVDIÐ á Hansara Kirkju, ikki bara evnið hjá teimum samlaðið í Hansara Navni.

HANSARA hjarta viðvíkjandi "einum Kongaríki av Prestum" – við Jesusi veruliga og praktiskt sum Høvd á Hansara Likami – er okkara evnið her. Og, sjálvandi, hendan umrøðan snýr seg ikki um nakra barnsliga og óbíbilska framførslu av einum "amatørtíma," har øll "taka tøn" og eina "samgongu av ókunnleika" og meiningar, ella "øll skulu helst væntandi siga okkurt" og "um tú tosaði í meira enn 5 minuttir 'síðstu viku', so kanst tú ikki tosa 'hesa vikuna', blah blah. Hansara Kirkja er vissuliga ikki eitt "demokrati." Hansara Kirkja má vera eitt "Gudstýri," har SALVING og GÁVUR og HANSARA NÚVERANDI TANKI ráða yvir okkara sínámillum samskiptum uppá undranarverdar og altíð-broytandi óplanlagdar mátar. Til tíðir (óplanlagt) kanska ein persónur í lýdni svarar Gudi aftur við at tosa í eitt langt tíðarbil. Men hann er ikki "væntaður" at gera hetta hesa ferð ella nakrantíð.

Tó, hetta snýr seg ikki um "kravdan spontanitet," (tó at Jesus í Matt.10:20 virðismetti at líta á Faðir at útvega **frá tí, ið yvir flýtur**, heldur enn nakað sum helst frammanundanupphugsað OG mekaniskt, (legg til merkis orðið "og!" :)). Við "mekaniskt," meini eg við "ikki-reagerandi til ein LIVANDI Gud." Kortini, í samanhinginum av Hebr.10:25 – har er Hebr.10:24! "UMHUGSA," hvussu vit kunnu birta hvør undir annan, tá tey Heilagu fara at koma saman. Klárliga, í 1 Kor.14, hava "øll" ein sang ella eitt læruleiðbeiningarorð til taks frá **yvirflóðinum** av teirra hjørtum og lívum. Øll eru fleksibul nokk til at "rætta seg eftir" tí, sum hendur í NÚVERANDI løtu, tá tey Heilagu eru saman og ting Henda, bæði viðvíkjandi tí røttu tíðini, av "nær" tað skal verða sagt, og viðvíkjandi innihaldinum, av "hvat" nágreiniliga tørvar at verða Sagt. So, fyrireiking er eitt GOTT ting, ímeðan fleksibiliteturin av hvat ella nær ella hvør ella **um** nakað skal verða sagt, er framvegis kraft, um Jesus er Høvdið. Tá tey heilagu samlast, so nýtist teimum at verða FLEKSIBUL; ikki so nógv skyldubundin av "spontaniteti." Hvørt tað er týsdag ella fríggjadag ella hvør sum helst tíð, í einari stovu ella einum stadioni, hvørt handan tíðin var planløgð og tikin avgerð um 5 dagar frammanundan ella 20 minuttir áðrenn tað hendur, um LÍV okkara eru fyrireikaðið, so er tað veruleikin av, hvat Jesus ynskir at siga ella gera, ið ER okkara týdningarmesta fyrireiking fyri HVØRJA SUM HELST tíð, ið vit eru saman við øðrum Heilagum, hvørt tað er á einum tennisvølli ella fót bóltsvølli ella undir einari krikketroynd.:) Og, hetta er eisini satt fyri tíðir, tá øll tey Heilagu hava eina líta "ávaring," at tey øll fara at koma saman. So! Hetta snýr seg ikki so nógv um "spontanitet," sum tað snýr seg um "YVIRFLÓÐIÐ" av tí, sum Gud **ger í okkum**, ístaðin fyri at "fyrireika ein tekst" so at vit kunnu "deila" hann. Nú í "yvirflóðsstíli," so kunnu vit avgjørt rusla niður nakrar viðmerkingar og skriftstøð, um tað hjálpir at "proklamera tað klárliga, sum vit eiga," (sum Paulus segði). Men, at "fyrireika ein boðskap til at deila," (serstakliga, um VIT ERU persónurin, ið er "væntaður" at gera hetta, og soleiðis ræna ábyrgdina og móguleikan frá prestaskapinum), er grundleggjandi annarleiddis og er í motivunum øðrvísi, frá at "fyrireika okkara lív" og "deila út frá nøkrum VERULIGUM, ið Hann ger í okkum," tá vit eru eggjaðið av VERULIGUM støðum, ið stinga seg upp, beint framman fyri okkum, tá vit eru saman í einari

stovu ella í urtagarðsarbeiði ella keypa inn saman við Heilagum. Gevur hetta meining? Um tit samlast, av tí at ein ávisur persónur hevur okkurt serstakt, ið tey ynskja at tosa um við øll, so er tað ikki nakar trupulleiki, *so leingi sum* tað er fleksibult í sínum evni, og í tímingini, og í broyting av kós – í reaktión uppá, hvat Jesus í undran vildi tikið teg á bóli við í tí Løtuni. :)

Tað er fræsli í, og lýdni viðvíkjandi Hansara Vegum í 1 Kor.14. Men, hav í huganum, at Paulus eisini í hesum kapittulinum talar um møguligar misnýtingar, við tað at fólk ignorera teirra høvd, ella draga sær gagn úr teirra "frælsi," vegna ambitión ella kenslir ella manglandi vísdóm. Aftur, minst til, at alt samanhangið fyri 1 Kor.14 inniheldur "kapittularnar" 10-13, har Guds Hjarta er, at Hansara Fólk liva sum "eitt Breyð," aktandi eftir Likaminum og DAGLIGA liva teirra lív samanknýtt, júst sum hondin er knýtt saman við fingrunum og hondliðinum. Í hesum samanhanginum av bíbilskum *LÍVI* í kirkjuni, tá kann 1 Kor.14 eisini verða aktað. "Men fær ein annar, sum har situr, opinbering, skal hin fyrri TIGA." Eingin "leiksýning" og eingin "heilagur maður," ið stendur fyri framförluni. "Hann er hin sami í gjár og í dag og í allar ævir!" Ótti, havisjúka, makt, og ambitión av nøkrum fáum, kann ikki verða loyvt at ræna Arvin hjá Hansara Fólki. Jesus er LIVANDI og TALAR ígjøgnum Hansara Gávur, "soleiðis sum Hann vil," tá vit trúliga eru Hansara Likam, heldur enn at framføra ein halgisið á einum heilagum degi.

Ja, tað eru nokk kanska "umsjónarmenn," ið tæna og hjálpa at javna út. Og, ja, tað vilja verða tíðir, til at alment "proklamera" til vantrúgvandi, sum Paulus gjørdi í vissum førum, sum tað stendur skrivað í Ápostlasøguni. Tó, í mótsetningi til nú á døgum, sjálvst undir tíðum av "proklamatiónum," so var tað "dialogur," (tað griska orðið fyri tað, sum hendi í Troas) – ikki óavbrotin "monologur." Og hetta slagið av "proklamatiónum"-støðu við vantrúgvandi í Efesus ella Aten átti ikki at verðið mistikið við tíðir, tá "øll kirkjan er saman." (Vissuliga, tó, so vilja vantrúgvandi ofta vera til staðar, tá Guds Familja er saman – 1 Kor.14.) Tíðirnar, tá alt tað staðbundna Kristi Likam er saman á einum staði og njóta hvønn annan, er týðiliga annarleiðis, enn tá ein "gøtuprædikar" til ein samlaðan skara av

vantrúgvandi. Sum eitt dømi, so nýtti Paulus ein heidnan "skúla," við tí endamáli, at tosa til vantrúgvandi um Jesus (Áps.19:8-10) og spjaða Guds Orð til "øll tey, sum búðu í Ásiu." Hetta, sjálvandi, er annarleiðis, enn tá kirkjan, tey Afturkeyptu og Innaníbúsettu, mótast saman, sum í 1 Kor.12-14 ella Áps. 20, har Paulus "samtalaði," (sum tað griska orðið sigur) við hansara Familju, inntil tað tók at lýsa fyri degi, í einum formleysum umhvørvi.

Jesus ynskir at byggja Sína Kirkju, ið helheims portur ikki longur kunnu sigrá ímóti! "HETTA er HVUSSU øll menniskju skulu sanna at tit eru MÍNIR Lærusveinar" Hann ynskir OKKUM saman at "gerast ein bústaður" fyri Hann – dagliga, í samantvornari "samanbinding og samanknýting," og "við eini sál berjast saman fyri trúnni á Gleðiboðskapin." Og í hesum *dagliga* intimiteti av "móður, bróður, systur" Kvalitetslívi, ið Jesus hevur skapt, TÁ KUNNU øll Hansara Fólk (frá yvirflóðinum av "dagligum" fullkomiliga samanflættaðum lívum, Áps. 2:42-47; 1 Kor.12-13) verða nýtt av Anda Kristusar, til eina og hvørja tíð. Tað er einfalt veruliga. :) Á sama hátt, sum tá Hann var her hjá okkum í tí fysiska likaminum, so er tað Jesus, sum sleppur at ráða. Tá ið vit ikki kóva Hansara Anda við menniskjagjörðum ætlanum og hierarkium og mæti/gudstænastuskipanum og traditiónum og sjálvreklamerandi framsýningum, og sjálvstøðugum verðsligum lívum, so er Hann fríður at útrykkja seg Sjálvan og Hansara Gávur, júst sum tá ið Hann var her í tí fysiska likaminum. Hansara núverandi Tanki og Salving, hvørt tað varir í eina løtu ella "líka út móti lýsing" – hetta er okkara altráanarlongsul. "Men fær ein annar, sum har situr, opinbering, skal hin fyrri tiga...!"

Jesusar leiðaraskapur

Í lívinum

Tá alt hattar er sagt, so er tað alneyðugt at siga aftur, at EINKI av hesum veruliga ger nakran stórvegis mun, um tað ikki er nakar Kvalitetur av dagligum Lívi, sum lýst í 1 Kor.12-13, sum fortreytin fyri "kapittul 14." Í veruleikanum, uttan hatta dagliga Lívið, so er hetta eitt sindur "vandamikið" Um vit bara tosa um "møtir," so vilja vit

missa nakað sera avgerandi. Hetta Evnið er nógv meira umfangandi. Hetta snýr seg um Dynamikkin av Jesusar Lívi í Hansara Fólki! Og verðsligur, frákoblaður, sjálsøkin liviháttur av religiøsum fólki, er hví tann frammanundanfyrireikaða framførslan av einum heilagum manni bleiv ein týðilig "trygdarskipan" ímóti undarligum, illoygdum, syndafullum menniskjum, ið nýta "frælsi," sum ein pall fyri teirra ambítiónir. Eitt dagligt Kvalitetslív, 1 Kor.12-13, er tikið fyri givið og er ein fortreyt fyri Frælsi í 1 Kor.14.

Vit mugu sameina hesar áðurnevndu "myndirnar," víðvíkjandi tíðunum, tá øll tey Heilagu eru samlaðið saman, sum ein Prestaskapur, heldur enn ein "áskoðarafjöld," við tað Ætlaða (Ef. 3:10) dagliga Lívið av Áps. 2:42-47, 1 Kor. 12; Hebr. 3:12-14, og "HUNDRAÐ møður, brøður og systur." Jesus segði, at hetta er Planurin. **Tað er eitt dagligt Kvalitetslív, ið Hann kallað Sítt Fólk at liva út Saman, ið stendur í váða her, ikki, "hvussu at hava møtir"!** Honum leingist eftir einum Arvi, ikki einum "møti" ella "vitanaryvirflytan" ella "kensluligum sangi." Hansara Hjartastundan er eftir einum Sameindum Manni, Luk. 9:23-27, 57-62 – sonnum Kristindómi, "frá tí minsta til tann størsta" klødd við HANSARA Anda.

Tað snýr seg ikki um at vera eitt sindur meira avslappað/ur og fleksibul, tá ið vit hava okkara planløgdu ella óplanløgdu møtir, og so kalla hattar "at verða leidd av Andanum." Bara tí, at vit ikki vita frammanundan, hvat vit fara at gera, meinast ikki við, at tá vilja tingini verða "leidd av Andanum." Neyvan. Tað er EINKI líknandi hasum. Sjálvst um eftirlíknungarnar, "eins og Jannes og Jambres," so tykjast tær, sæddar frá einum jarðiskum sjónarhorni, at líknas teimum Veruligu tingunum.

Munurin ímillum, at bara betra uppá trúarflokkareligión, aftur ímóti at liva í veruleikanum av tí upprisna, livandi Jesusi... er undranarverdur. At tillaga "møtir" og "uppbygnaðin" á uppfinnsaman hátt, (í einum religiøsum bygningi, ella í einum "sethúsi,") er veruliga ikki so nógv umráðandi, samanborið við Møguleikan, ið Hann leggur fram fyri okkum í dag. Hann kallar okkum ikki til ein "nýggjan og forbetraðan" uppbygna. Hann kallar okkum inn í dagligt forhold at eta saman frá Lívsins Træi,

við Hinum Salvaða! Áh, JA, hetta vil broyta okkara "møtir" – men hattar er Fruktin, ikki endamálið. Bara at skifta yvir til nýggjar og forbetraðar lærusetningar, teknikkir, møtidynamikkir, hvussu nær fólk liva saman, tann óbíbilska "felagspungin," ella nakrar sum helst nýggjar siðvenjir og skikkir er meiningsleyst, í veruleikanum. Tað, ið vit veruliga eru eftir, (um vit leingjast eftir tí, ið Hann leingist eftir!) er einum Bústaði, har JESUS kann búgva og "verða í umferð" (Opb. 1-2), uttan at verða forðaður, sum Livandi, Ráðandi KONGUR. Einans hetta er ZOE LÍV, (sum Jesus kallaði tað). YVIRnatúrligt, Himmalskt Lív, av Óforgongiligari og Ævigari natúr, altumfangandi Veruleikin av eini ósjónligari Verð av Kraft og Sannleika og Kærleika og Lívi. Jesus kom at geva hetta "Lív í yvirflóð," "Streymar av Livandi Vatni" Lívið til Hansara Fólk frá einari aðrari dimensjón, einum Universi, ið ikki kann síggjast við menniskja eygum og í jarðiskum ljósfrekvensi.

Lív í Kristusi Saman snýr seg ikki um "hvussu man hevur møtir." Tað ið Jesus førði við sær til jarðar, við einglunum sum Sendiboð, kundi aldrin verið so yvirfladiskt og útvortis, sum alt hattar har. "Møtir" – har fleiri fólk sleppa at "luttaka" – er TAÐ, hvat Jesus doyði fyri? SO AVGJØRT IKKI! Jesus kom ikki til hesa jørðina fyri at geva okkum ein nýggjan máta, hvussu vit skulu hava møtir ella "hava kirkju" ella onkra "rørslu." Hatta er so haltandi samanborið við "**Hansara Ætlanir, nú ígjøgnum Kirkjuna!**" (Ef. 3:10). Hann ynskir opinberliga at gera til einkis, og stórliga niðurskerja, og eyðmýkja fíggjindan – og umbroyta lív eftir lív eftir lív, inn í natúrina og Lívið og Vísdomin og Styrkina av Soninum. Hann "førir mangar synir til dýrd" – ikki bara til Frelsu. Hann byggir Sína KIRKJU, ið helheimsins portur IKKI KUNNU sigrá. Við Náði Jesu Krists og uppá Hansara Mynduleika, so taka vit aftur okkara synir og okkara døtrar og familjur og nábúgvar frá forføringini og trælaldinum av sátani. Lív broytast. Hann gav okkum eina fullkomiliga nýggja Verð at búgva í, við Hansara síðu – nýggja luft at anda, nýggj eygu at síggja við, nýggj oyru at hoyra við, og eitt nýtt hjarta at føla og elska við. Munurin ávirkar alt í lívinum, "møtir" uppíroknað!

Dugir tú at síggja, at hetta tekur dirvi? Kanst tú síggja, at hetta tørvar trúgv og lýdni? Dugir tú at síggja, at hetta vil broyta títt lív,

um tú byrjar at liva í hesum tingunum? Tú vilt ikki longur vera bundin til eina song! Vit eru eitt Kongaríki av Prestum hvønn dag. Og, møtir eru bara til yvurs, veruliga. 90% av okkara vøksturi kemur frá at liva saman, og kanska einans 10% kemur frá møtum. Hetta meinast við, at tær nýtist at koma út úr tínum húsi og inn í húsini hjá øðrum fólki. Tú kemur við vatni, ella mati, ella klæðum til teirra hús. Tá tú sært, at tey eru ill við eitt barn, so kanska tað gerst tær neyðugt at taka tey avsíðis og tosa við tey og fara ein gongutúr við teimum. Tá ið tú sært stoltleika í teirra lívi, so leggur tú armin um tey og biður tey um, ikki at hava stoltleika. Tá ið tú sært sjálvsøkni í lívinum hjá einum bróðuri, so leggur tú armin rundan um hann og sigur, "Góði ikki verða sjálvsøkin meira." Vit lata ikki bara eyguni aftur inntil tað næsta møti. Vit liva mitt í lívinum hjá hvørjum hvønn dag sum prestar, ið gera Guds arbeiði, og sum "hundrað møður, brøður og systrar." Hetta, eisini, er eitt treytaleyst boð frá Gudi í Hebrearabrávinum 3, og mongum, mongum øðrum skriftstøðum.

Hebrearabrávið 3:12-14: "Verðið tí varin, góðu vinir. Verðið fullvís í, at tykkara egna hjarta ikki er ónt og vantrúgvandi, so at tit venda tykkum vekk frá hinum livandi Gudi. Tit mugu ávara, eggja, áminna, verða lið um lið við hvønn annan *hvønn dag*, so leingi sum tað eitur 'í dag,' so at eingin av tykkum verður svikin av syndini og herdur ímóti Gudi. Um vit eru trúgv líka til endan, og líta á Gud, líka so fast, sum tá vit fyrst trúðu, so vilja vit fáa okkara lut í øllum tí, sum hoyrir Kristusi til."

Legg til merkis, hvat hetta skriftstaðið sigur – hetta er frá Gudi. Tann Altvaldandi Gud sigur við teg og meg, at vit hvønn dag mugu ávara hvønn annan og hjálpa hvørjum øðrum. Vit mugu verða lið um lið við hvønn annan hvønn dag. Heilagi Andin valdi at siga "hvønn dag." Hann segði ikki hvønn sunnudag. Hann segði ikki hvønn sunnudag og mikudag. Hann segði sjálv ikki í møtum. Hann segði, ver engasjerað/ur á einum Sannleiksstøði í lívinum hjá hvørjum øðrum hvønn dag. Gud segði, at um onnur eru tøk ella kundu verið, og tú ikki engasjerar teg, vegna livihátt, ella stoltleika, ella sjálvsøkni, ella hvussu tú velur tína liviumstøðu, so vilt tú blíva harðari og ikki verða fôr/ur at føla, hvat ið Hann fólir. Tú vilt verða

lumpað/ur og villleidd/ur at hugsa, at tú veist, hvat ið er rætt, tá ið tú ikki veist. Hetta er akkurát tað, ið Skriftin sigur! Hann segði ikki bara, at vit skuldu gera hetta. Hann segði, at um tú *ikki* gert hetta, so vil tað gera tær stóran skaða. Um eg ikki havi brøðrir, ið tosa við meg hvønn dag um mítt lív – *hvønn dag* – so vil eg blíva harður. Eg vil blíva svikin og villförd/ur. Tú sigur kanska, "Men eg lesi mína Bíbliu hvønn dag!" "Men eg biði hvønn dag!" "Mín kona er ein kristin, og eg síggi hana hvønn dag!" Hetta er ikki, hvat Gud segði. Tú kanst lesa tína Bíbliu og biða hvønn dag, men um tú ikki vilt verða engasjerað/ur í lívinum hjá hvørjum øðrum hvønn dag, so vil tú gerast meiri og meiri hørð/harður, og meiri og meiri svikin. Gud sigur hetta í Hebrearabrávinum 3:12-14. Trýrt tú Bíbliuni? Trýrt tú Gudi?

Hvør skrivaði Bíbliuna? Gud! Gud segði, at vit mugu verða engasjeraðið í lívinum hjá hvørjum øðrum hvønn dag. Um tú sært meg verða sjálvsøknan, so nýtist tær at koma til mín og siga, "Bróðir, ikki verða sjálvsøkin. Tað ger Jesus keddan." Um tú sært meg verða stoltan, góða/góði hjálp mær og minn meg á, at Gud stendur teimum stoltu ímóti. Eg ynski ikki, at Gud stendur mær ímóti! Tú mást hjálpa mær, tí at eg síggi tað ikki alla tíðuna. Eingin kann. "Áminnið hvør annan hvønn dag, so eingin av tykkum verður herdur við sviki syndarinnar!" Hetta er ein umráðandi, (og næstan fullkomiliga ólýtt verðina runt) partur av okkara dagliga lívi saman. Hetta er ein týðningarmikil máti, har tú ert ein prestur, ið nýtir tínar gávur, og har tú ert eitt "sendiboð í stað Kristusar, sum var tað Guð, ið áminti við tær."

Um tú vilt praktisera hesar sannleikar, ið altíð hava verið í tykkara Bíblium, so vilt tú undrast á, hvussu nógv nærri Jesusi tú vilt vera um tvey ár. "Áminnið hvør annan hvønn dag." Ver engasjerað/ur við børnunum og hjúnaløgunum og arbeiðsplássunum hjá hvørjum øðrum "hvønn dag." Far har! Tú mást koma út úr tíni "trygdarsonu" og fara har, har tú ikki vildi havt gjørt tað frammanundan! Ja, eg meini við TEG! :) Góða/góði, fyri Jesus! Tala Orðið, "sum av Gudi," inn í lívini hjá hvørjum øðrum, á ein praktiskan, elskandi, vísan hátt, hvønn dag. "Tá ið tit koma saman, brøður, so hevur *hvør einstakur* tykkara eitt læruleiðbeiningarorð, ein sálm, eina opinbering." "Men

fær ein annar, sum har situr, opinbering, skal hin fyrri tiga.” Sum tú gert eftir hesum, so vilt tú móguliga finna út av, at summi, ið tú helt vóru kristin, ikki elska Jesus so nógv, sum tú altíð helt, at tey gjørdu. Kanska tú eisini vilt finna út av, at summi, ið tú helt vóru sera veik, gerast sterkari og vísari, enn hvat tú nakrantíð kundi ímynda tær. Guds vegir avdúka falsarar og tað, ið er óekta, og gera tey veiku sera sterk. Dýrd veri Gudi!

Hesir ríkdómar eru litnir tær upp í hendur. Fyri Jesusa skyld, praktisera teir. Tú mást skilmarka, hvat ein kristin veruliga er, ífylgi tí, ið Jesus segði. Tú mást forstanda leiðaraskap, og hvat tað veruliga er meint at vera. Livið tykkara lív hvønn dag, saman, tilstuðlið hvønn annan, byggjið hvønn annan upp. Hjalpið hvørjum øðrum at vaksa, og at elska Jesus meir ígjøgnum tykkara seinnapartar og kvøld. Komið og møtið saman rundan um Kong Jesus.

Bíblían er 100% sonn, allan vegin ígjøgnum. Hon snýr seg um Jesus og Hansara eftirfylgjarar. Hetta eru Frásøgur, um hvussu tey liðu, og hvussu tey lærdu av og í teirra upplivingum við Gud. Vit kunnu so avgjørt læra frá teirra frásøgnum, men vit kunnu eisini læra uppá tann sama mátan, sum tey gjørdu: við at koma til Gud saman í okkara dagligu lívum. Í hesum forstandi, so eru vit eisini ”livandi brøv.” Allur lestnaðurin í verðini kundi aldrin broytt okkum á tann mátan, sum saman-uppliviltið Lívsins kann broyta okkum. Djúp ting, ið vit ynskja at kenna, kemur aldrin allan vegin niður inn í okkara hjørtir, tá tey einans eru lisin frá pappíri. Sum vit útarbeiða ting saman hvønn dag, so lærir Jesus okkum tær djúpu lærir lívsins, ið vit aldrin kundu lært frá øllum bíbliutímum í heiminum, tó at hesir sannleikar eru í Bíbliunum hjá øllum. ”Stólpi og grundvøllur sannleikans er ekklesian – kirkjan.” ”LÍVIÐ gerst Ljós menniskjunnar.”

Lívið var ikki meint at vera líka sum ein mállæruskúli, har vit læra grundreglir og síðani trúgva einum ávísnum lista ella ”trúarjáttan” av tingum. Heldur, so hevur Gud kalla okkum at gerast teir somu menn og kvinnur, sum tey, ið fóru undan okkum – knýtt til tann sama Gud, ið tey vóru – í djúpum kærleika við tí sama Jesusi, soleiðis sum tey vóru. Fyri at gera hetta, so nýtist okkum ikki bara at vita,

hvat tey vistu, men okkum tørvar at føla, hvat tey føldu. Fyri at føla, hvat tey føldu, so má Gud taka okkum á eina Ferð líknandi teirra. So taka vit hesa ferðina saman, viðvíkjandi virkisgeran av Guds Orðið inn í okkara lív. Vit taka hasa ferðina við tárur í eygunum, við okkara veiku síðum og okkara sterku síðum, elska hvønn annan, og hjálpa hvørjum øðrum – í ringum tíðum og góðum tíðum – við eygum okkara sett á okkara Vón, okkara Messias. Okkara ferð er altíð frameftir, lítandi á, at Gud vil vera okkara forsyrgjari, og hjálpa okkum sum vit halda okkum saman.

Um tú elskar Jesus og byggir á rættan hátt, so vilja helheimsins portur ikki longur sigra. Synd vil verða smildrað. Veikleiki og sjúka vil verða grødd. Syndir vilja verða fyrigivnar. Góðska vil leiða mong til umvending. Forhold vilja verða bygd og endurreist, á ein hátt, ið er út um tað, sum tú kundi ímynda tær í tínum undursamu dreymum. Tit vilja skína sum stjørnur í universinum, og framsýna Guds dygdargøðsku. Og Búðurin, Kirkjan, vil ”gera seg til reiðar” og vera klár, tá Brúðgómurin kemur aftur!! Amen?

Guds Ætlan...NÚ!

Eg hugdi einaferð eftir einari dokumentarsending um Albert Einstein. Í innleiðinginum, har var tað ein orðing, ið var okkurt soljóðandi, ”Fyri hvørja langa, langa, langa tíð, so kemur tað ein maður, ið sær universið ígjøgnum øðrvísi eygur og broytir universið, ið hann livir í.” Vit ynskja at leggja hesa avbjóðingina frammanfyri teg. Ver tað slagið av persóni, ið Sær universið, ikki gjøgnum tað natúrliga eygað, men ígjøgnum tað Andaliga eygað. Ver eggjaður at vera eitt av hasum fólkunum, ið Hebrearabrævið 11 tosar um. Síggj Guds sjón av einum Guds bústaði í Andanum við altíð-vaksandi dýrd. Síggj eina mynd í tínum huga, líka sum tað sigur, at tey trúgvandi í Hebrearabrævinum 11 sóu. Tey sóu Staðin, sum Gud er byggimeistari og smiður at, og tí vórðu tey ikki nøgd við nakað annað. Tey vórðu ikki villig at venda aftur til tann gamla staðin. Tey sóu tað Himmalsku Ætlanina langt burtur, og sjálvst um tey ikki kundu grípa um tað við teirra egnu hondum, sjálvst um tey ikki enn kundu liva í hasum Staðinum, sum Gud hevði ásett til tey,

so vórðu tey ikki villig til at venda aftur. ”Tí skammast Gud ikki við tey, at kallast Gud teirra og tey Hansara fólk.”

Henda sama avbjóðingin liggur framman fyri tær, og mær. Lít rundan um teg at verðini, sum tú ert í, at universinum tú ert í, og serstakliga ”kirkjuni,” sum tú ert í, og lat ídni fyri Faðirsins Húsi eta teg upp. Lat Hansara Ídni eta teg upp á ein slíkan hátt, at tú vildi verðið villig/ur at vága alt í tínum lívi, fyri at síggja hatta uppfyllt í tínum umhvørvi. Tú vildi vága títt lív. Tú vildi vága tína familju (Sálmur 69:8-9). Tú vildi vága títt arbeiði. Tú vildi vága *hvat sum helst* fyri Guds skuld og Hansara ætlanir. Hetta má vera útgangsstøðið, ið vit koma frá. Bíbilskt tosað, so er hatta veruliga tað einasta slagið av kristindómi, ið finst. Hatta er ikki ein væl umtóktur tanki ella hugsjón, men Rómverjabrævið 4 sigur, at *”tey sum stíga í fótasporini av teirri trúgv, sum Ábraham hevði, eru synir Ábrahams.”*

So, í hvørjari umstøðu ella kirkju tú so enn ert í, og hvar enn tú so ert (í hvørjum sum helst landi ella bústaði, sum tú kanska ert í og kallar títt heim beint nú), so nýtist tær at verða sera, sera varin, at tú ikki góðtekur nakað, ið Gud ikki góðtekur. Ikki góðtaka tað vegna leti, fávitsku av Guds Orði, ella vegna manglandi sjón ella synd í tínum egna persónliga lívi, ið hevur so blindað teg ella lamløstað teg, at tú kennir teg manglandi. Ikki loyva øðrum, sum eru foreint í Laodikeu at kroysta ella speireka teg til at gerast flógv/ur.

Kanska onkur hevur fingið teg til at trúgva, at tú bara ert ”leikfólk,” og at tú einki hevur at bera fram. Kanska tú heldur, at tín meining einki hevur at týða, tí at tað eru so nógvir vísir og lærdir menn har úti, so...”Hvat kundi tú vita?” Eg ynski bara at tileggja teg, hvør enn tú ert, at tú hevur nakað at bera fram. Um tú veruliga hevur ákallað navn Harrans og hevur biðið Hann um at taka teymarnar í tínum lívi, so hevur tú nakað at bera fram. Um tú hevur biðið Hann um at vaska tínar syndir burtur, so hevur tú nakað at bera fram. Hansara longsul er, at frá tí minsta til tann størsta, hvør einstakur skuldi kent Hann, liva í Hansara ráðgeving og í samfelagi við Hann, Guddómligheitini, dagliga.

Fyri hvørja langa, langa tíð, so kemur tað ein maður ella eitt fólk, ið eru villig at seta spurnartekin við universið, ið tey liva í og gera ein mun í verðini runt um tey. Hatta er, hvat Hebrearabrævið 11 snýr seg um. Hatta er, hvat Gud hevur kallað ein og hvønn av okkum at vera, um vit hava dirvi og viljan, og eru í samfelagi við Høvdið. At verða verandi í Honum, so at tað vil vera nógv eyðsæð frukt. Tú kanst vera ein persónur, ið ger ein mun í verðini, sum tú ert í.

Eg vóni at vit hava fingið greiðu á minst einari misskiljing, ið hevur gjøgnumsurgað tað kristna samfelagið. Tað er, at, at gerast ein kristin er endin á søguni. Og síðan, at, ”at velja tær eina samkomu at ganga í hvønn sunnudag” er viðlíkahaldið, inntil Jesus kemur aftur, og tú fert til eitt stórmanshús, beint yvir fjallatoppin. Eg ynski bara fullkomiliga at rykkja henda tankan upp við rót, tí at hatta er *ikki* Guds tanki. Gud kallar hatta hugtakið falska religiún og Laodikea, ið órógvar Hansara maga.

”Guds ætlan er, at margfaldi vísdómur Guds nú ígjøgnum kirkjuna skal verða kunngjørdur tignunum og valdunum á Himnagrundum...” Efesusbrævið 3:10

Hetta er Guds ætlan BEINT NÚ. Hansara vilji er at kunngera Hansara margfalda vísdóm *ígjøgnum Kirkjuna*. Ikki bara ígjøgnum einstaklingar, ið eru frelstir, og ikki ígjøgnum nakað veikt samfelag av fólkum, ið lurta eftir talum á einum serligum degi í vikuni í klædningi og slípsi...men ígjøgnum lívsins samanvevnað, ígjøgnum ein hóp av trúgvandi, ið eru ”samanfest og samanbundin við einum og hvørjum liði,” við fólkum, hvørs gávur eru so samantvovnar, at tey eru ”limir hvør hjá øðrum.” Tætt samansjóðaðið, ”eitt hjarta, ein sál, samhugaði, og eitt endamál.” Kempa fyri hasi sjónini í Ápostlasøguni av trúgvandi, ið ikki eru ráðarík viðvíkjandi ognarlutum, knýtt saman – ”Tey hildu trúliga fast við læru ápostlanna og við samfelagið, við breyðbrótingina og við bønirnar,” og ”dagliga ímillum almenningin og frá húsi til hús.” Ímynda tær Guds Fólk sum eina organismu – sameind, ið hevur ein samanvevnað av lívi saman, ið helheimsins portur ikki kunnu sigra á. ”Vitjanargrunða” religiún er í lagi fyri hinduistar og muslimar, men hetta er ikki tað, ið Jesus byrjaði og ásetti.

Hansara ætlan er “nú, ígjögnum Ekklesia,” ígjögnum eina organismu, ið er verulig, og ekki bara er ein samling av fólki, ið gongur til okkurt, men lív, ið eru samanflættaðið – ið “játtá syndirnar hvør fyri øðrum,” “bera byrðar hvør hjá øðrum” og “elska hvønn annan.” Hatta er tað slagið av lívi, ið menn kunnu síggja. Hatta er tað slagið av lívi, Jesus tosaði um, tá ið Hann segði, at tað er við okkara “kærleika hvør til annan“ at ”øll menniskju skulu sanna,” at hetta er frá Himli (Jóhannes 13). Hann segði, at hatta vildi ”gera tignirnar og valdini til skammar.” Guds ætlan er nú, ”*ígjögnum Kirkjuna*” at gera satan og allar tignirnar og valdini til skammar fyri alra manna eygum. Og Hansara ætlan, ífylgi Skriftunum, er ”*NU*” ígjögnum kirkjuna, at fíggindar Hansara skulu verða lagdir sum skammul fyri føtur Hansara – ekki bara tá Hann kemur aftur aðru ferð, og tað Æviga endiliga Ríkið kemur, tað lidna arbeiðið Guds, men *NU*.

Og, sjálvandi, vit tosa ekki um utopi. Vit tosa ekki um samfelagsligt virkisfýsni, ekki um eitt eftir-túsundárárikið slag at tingi. Ikki valdsteologi. Ikki vøddaframsýnan, men um ein kross... Vit tosa um Fólki, ið ger til kennar eitt Lív saman, á sama hátt, sum Jesus sýndi sítt lív, sum Kongurinn yvir øllum kongum. Hann var føddur sum eitt óskilgitið barn í eini krubbu, reið á einum lántum asna, og hevði veruliga ongar ognarlutir, sum vóru Hansara egnu – onga makt, onga útbúgving, ongan politiskan pall, ekki ”fagur ella glæsiligur, so at tað kundi vera hugaligt hjá okkum á at líta.” Vit tosa um at vera ein fundamentalur menniskjaelskari, ið kann síggja inn í hjørtuni hjá menniskjum og føra tey til krossin. Vit tosa um at vísa monnum forargilsíð av Hansara tilveru og Hansara lívi, og kalla teir til at blíva menniskjafiskimenn. At blíva partur av Hansara Húsi, Hansara ”bústaði.” At blíva livandi steinar. ”Sum áður ekki vóru eitt fólk, til at gerast eitt fólk.” Hatta er Guds hjarta.

Tak ímóti Jesusi frá Nazaret, við einum Ríki, ”íkkí av hesum heimi,” íkkí sum einum sigursharra á Róm ella á hvørjum sum helst landi, ið vit búgva í, ella á ”kirkju”-systeminum. Tak bara einkult ímóti Honum sum Træsmiðar-Konginum, ið elskaði, og fyrigav, og legði niður Hansara lív... og sum var villigur at koyra tempulborðini umkoll, og gera ein koyril, um tað var neyðugt, vegna kærleikan Hann hevði til Faðirin, og til Faðirs Síns Hús.

Jesus var villigur at seta spurnartekin við universið, ið Hann livdi í, og harvið Broyta tað, og Hann hevur kallað okkum at vera hatta sama slagið av persóni. Hetta er íkkí vitanaryvirføring. Hetta er eitt kall til halgan og tilsíðissetan til Guds ætlanir, og eitt kall at lyfta upp Hansara sjón í okkara hjørtum og í okkara lívi. Far á tíni knø og bið. Hetta er eitt kall, íkkí einans at broyta tað sjónliga universið, men eisini at broyta universið í tí ósjónligu verðini. ”Hansara ætlan er, at Guds vísdómur, Guds margfaldi vísdómur, *NU* ígjögnum kirkjuna skal verða kunngjørdur tignunum og valdunum,” og øllum fólki...

So, lat tí brennandi glóðina reinsa tínar varrar og hjarta, lít til Gud, og rópa ”Her eri eg, send meg!”